

CANCELARIA DE STAT A REPUBLICII MOLDOVA

Nr. 24-07-5613

Chișinău

1 iulie 2020

Biroul Permanent al Parlamentului

În temeiul articolului 21 alineatul (3) din Legea nr. 151/2015 cu privire la Agentul guvernamental, se prezintă pentru informare Raportul Agentului guvernamental cu privire la executarea hotărârilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului în anul 2019, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.463 din 1 iulie 2020.

Anexe:

1. Hotărârea Guvernului pentru aprobarea Raportului Agentului guvernamental (1 filă);
2. Raportul Agentului guvernamental (53 file).

Secretar general adjunct al Guvernului

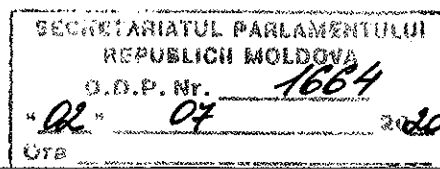

Roman CAZAN

Ex.: Valeriu Berlinschi
Tel.: 022 250 136

Casa Guvernului,
MD-2033, Chișinău,
Republica Moldova

Telefon:
+ 373 22 250 101

Fax:
+ 373 22 242696

GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA

HOTĂRÂRE nr.463

din 1 iulie 2020

Chișinău

**Pentru aprobarea Raportului Agentului guvernamental
cu privire la executarea hotărârilor și deciziilor Curții
Europene a Drepturilor Omului în anul 2019**

În temeiul articolului 21 alineatul (3) din Legea nr. 151/2015 cu privire la Agentul guvernamental (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2015, nr. 224-233, art. 455), cu modificările ulterioare, Guvernul HOTĂRĂȘTE:

Se aprobă și se prezintă Parlamentului pentru informare Raportul Agentului guvernamental cu privire la executarea hotărârilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului în anul 2019.

Prim-ministru

Contrasemnează:

Ministrul justiției

ION CHICU

Fadei Nagacevschi

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

RAPORTUL
Agentului guvernamental

*cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării
hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului*

Anul 2019

Chișinău, 13 martie 2020

I. CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Prezentul Raport este elaborat în baza articolului 21 alin. (3) din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental și vine să prezinte Guvernului măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în privința Republicii Moldova, precum și alte aspecte importante pentru executarea hotărârilor sau planificarea executării acestora.

Raportul este destinat în primul rând Guvernului Republicii Moldova, în calitate sa de autoritate responsabilă de domeniului de reprezentare a intereselor Republicii Moldova în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare „Curtea”, „Curtea Europeană” sau „CtEDO”), în subordinea căruia se află autoritățile administrației publice centrale și locale implicate în procesul executării hotărârilor și a deciziilor Curții. În egală măsură, prezentul Raport poate fi util sistemului judecătoresc, procuraturii și organelor de urmărire penală, poliției, precum și altor autorități, eventualele acțiuni sau inacțiuni ale cărora ar fi putut genera încălcări ale prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare „Convenția”), dar și Parlamentului Republicii Moldova, care exercită un control parlamentar asupra executării hotărârilor pronunțate de către Curtea Europeană.

Adoptarea unei hotărâri de constatare a cel puțin unei încălcări a Convenției sau a unei decizii de radiere a cauzei pe de rol urmare a reglementării amiabile a acesteia implică, în baza Articolului 46 din Convenție, inițierea de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei (în continuare „Comitetul de Miniștri” sau „CM”), a unei proceduri de supraveghere a executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate. Recomandarea Comitetului de Miniștri CM/Rec(2008)2¹ solicită Guvernelor reclamate să adopte **măsuri cu caracter individual** de remediere a încălcărilor constatate de CtEDO și să implementeze **măsuri cu caracter general**, care ar determina prevenirea admiterii încălcărilor similare pe viitor.

Măsurile cu caracter individual presupun, după caz, fie achitarea despăgubirilor sau redeschiderea procedurilor la nivel național și repararea erorilor judiciare, fie executarea unor măsuri și instrucțiuni speciale dispuse de către Curtea Europeană în cazuri izolate (e.g. eliberarea persoanelor deținute ilegal, restituirea titlurilor de proprietate, reexaminarea cauzelor penale etc.), acestea constituind măsuri necesare pentru soluționarea unei anumite cauze.

Măsurile cu caracter general au scopul de a preîntâmpina eventualele încălcări ulterioare ale Convenției și de a înlătura problemele sistemice identificate prin hotărârile Curții. În special, acestea impun adoptarea sau modificarea actelor normative, documentelor de politici, instituirea sau schimbarea de practici, întreprinderea unor măsuri cu caracter instituțional, elaborarea de studii și analize relevante, măsuri de instruire, precum și diseminarea cât mai largă a jurisprudenței CtEDO.

Cauzele aflate sub supravegherea Comitetului de Miniștri se clasifică în grupuri sau se examinează separat. Comitetul de Miniștri clasifică toate cauzele în două tipuri de supraveghere, *id est* (i) într-o procedură avansată, care implică o atenție deosebită și (ii) într-o procedură standard, unde sunt menționate progresele statului, tatele reclamate având o marjă largă de apreciere cu privire la modul de implementare a anumitor recomandări implicite. Comitetul de Miniștri adoptă rezoluții finale de încetare a supravegherii dacă acesta consideră că statul reclamat și-a executat obligațiile în baza Articolului 46 din Convenție sau adoptă decizii preliminare care conțin recomandări.

Prezentul raport se va referi nemijlocit la măsurile cu caracter general și cele cu caracter individual întreprinse și/sau planificate pe parcursul anului 2019 pentru asigurarea executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO pronunțate în perioada de referință, precum și a celor pronunțate anterior, a căror implementare s-a desfășurat și/sau planificat în perioada de raportare. În plus, raportul mai conține și o sinteză a tuturor hotărârilor și deciziilor adoptate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele depuse împotriva Republicii Moldova.

¹ Recomandarea Comitetului de Miniștri CM/Rec(2008)2 cu privire la mijloacele naționale eficiente pentru executarea rapidă a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului;

II. HOTĂRĂRILE ȘI DECIZIILE CURȚII EUROPENE ÎMPOTRIVA REPUBLICII MOLDOVA PRONUNȚATE ȘI/SAU INTRATE ÎN VIGOARE ÎN ANUL 2019

Pe parcursul anului 2019, cu referire la Republica Moldova, Curtea Europeană a pronunțat **54 de hotărâri** și **32 de decizii** de radiere a cererilor de pe rol, prezentate după cum urmează, în ordine cronologică.

Nr.	Titlul și nr. cererii	Data adoptării (1) / intrării în vigoare (2)	Descrierea sumară a cauzei și încălcările constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului
HOTĂRĂRI			
1.	<u>PECOTOX-AIR S.R.L.</u> <u>(45506/09)</u>	15/01/2019 15/01/2019	Compania reclamantă (societate cu răspundere limitată specializată în transportul aerian, cu sediul în Chișinău) s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că retragerea certificatului de operator aerian nu s-ar fi produs cu respectarea condițiilor prevăzute de normele naționale în vigoare, motivând că Administrația de Stat a Aviației Civile (în continuare „ASAC”) nu specificase neregulile care ar fi justificat retragerea acestui certificat și nici nu îi acordase un termen rezonabil pentru lichidarea acelor neajunsuri, fapt care i-ar fi încălcat dreptul la respectarea bunurilor sale. Curtea a constatat că ASAC nu respectase procedura prevăzută de lege pentru retragerea certificatului de operator aerian. De asemenea, ea a menționat că instanțele naționale nu au explicat în baza cărui temei ele constatarea nerespectarea de către societatea reclamantă a interdicției operării zborurilor spre Irak și Afghanistan, în situația în care retragerea certificatului respectiv avusese loc la 21 iunie 2007, <i>id est</i> cu mai mult de trei săptămâni înainte ca acea interdicție să intre în vigoare. Prin urmare, Curtea a concluzionat că ingerința în dreptul de proprietate al societății reclamante fusese arbitrară și, prin urmare, ilegală, astfel constatând o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat societății reclamante 3000 de euro pentru prejudiciul moral și 2500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
2.	<u>SIRENCO</u> <u>(52053/15)</u>	15.01.2019 15.01.2019	Reclamanta s-a plâns în baza Articolului 5 §§ 1 și 3 din Convenție, susținând că a fost plasată în arest preventiv și la domiciliu timp de aproximativ trei săptămâni, în lipsa unei suspiciuni rezonabile de comitere a unei infracțiuni, precum și în absența motivelor relevante și suficiente în acest sens. Cu referire la pretinsa încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție, Curtea a constatat cu îngrijorare că, în decizia sa din 15 octombrie 2015 cu privire la aplicarea arestului preventiv în privința reclamantei, Curtea de Apel Chișinău a declarat că arestul preventiv a avut drept scop pedepsirea și descurajarea comportamentului antisocial și că manifestările nejustificate de clementă ar fi putut încuraja comportamentul antisocial și afecta încrederea societății în organele de forță. În acest context, Curtea a reamintit faptul că scopul detenției preventive în baza Articolului 5 § 1 ((c) este de a promova interesele justiției prin aducerea suspectului în fața autorității de drept competente, și nu de a-l pedepsi sau de a-i descuraja pe alții de la comiterea infracțiunilor. În cele din urmă, Curtea a constatat că instanțele naționale nu au prezentat motive relevante și suficiente pentru a dispune privarea de libertate a reclamantei în perioada 5–26 octombrie 2015. Astfel, Curtea a

			hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție.
3.	<u>GRACIOVA</u> (43404/08)	15.01.2019 15.01.2019	Reclamanta s-a plâns în fața Curții de încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând faptul că decizia Curții Supreme de Justiție cu privire la inadmisibilitatea recursului său nu fusese motivată suficient. De asemenea, ea s-a plâns de încălcarea dreptului său de acces la justiție din cauza refuzului Curții Supreme de Justiție de a examina cererea sa de recurs, fiind astfel și victima unei încălcări a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu privire la alegația reclamantei în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea a conchis că reclamanta a întreprins toate măsurile necesare pentru a depune în termen cererea sa de recurs și nu poate fi învinuită de neglijență în acest sens. În concluzie, Curtea a stabilit că reclamanta a fost privată de dreptul său de acces la justiție, concluzionând că în prezenta cauză a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție. Cu referire la pretinsa încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea a stabilit că acest capăt de plângere este admisibil, dar consideră că nu este necesar să se pronunțe asupra fondului plângerii, deoarece ar intra în speculații. În consecință, Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a acordat reclamantei 1500 de euro pentru prejudiciul moral și 1000 euro pentru costuri și cheltuieli.
4.	<u>MĂTĂSARU</u> (69714/16 și 71685/16)	15.01.2019 15.04.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 10 din Convenție, invocând că autoritățile naționale îi curmaseră protestul pașnic desfășurat în fața Procuraturii Generale, condamnându-l la doi ani privațiune de libertate, cu suspendarea condiționată a executării pe un termen de trei ani. Curtea a notat că severitatea sancțiunii aplicată reclamantului de către instanțele naționale, prin natura sa, nu doar a avut repercusiuni asupra acestuia, ci și putea avea un semnificativ efect descurajator asupra altor persoane cu referire la exercitarea libertății de exprimare. Curtea a statuat că, deși ingerința autorităților naționale în libertatea de exprimare a reclamantului ar fi putut să fie justificată prin interesul restabilirii echilibrului dintre diversele interese concurente în prezenta cauză, pedeapsa penală aplicată a fost evident disproporționată, prin natura și gravitatea ei, în raport cu scopul legitim urmărit de către autorități prin condamnarea reclamantului pentru huliganism, nefiind „necesară într-o societate democratică”. Astfel, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 10 din Convenție, iar simpla constatare a încălcării reprezintă, în sine, o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral provocat reclamantului.

5.	GOREA (63507/11)	22/01/2019 22/01/2019	Reclamantul s-a în fața plâns Curții de încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție din cauza detenției sale ilegale timp de cinci zile. Curtea a declarat că este indubitabil și necontestat de către părți că reclamantul a suferit o încălcare a drepturilor sale garantate de Articolul 5 § 1 din Convenție. Ea a considerat că nu există vreun motiv de a concluziona altfel decât instanțele naționale, care au recunoscut încălcarea prevederii respective. Astfel, Curtea a considerat că nu era necesar să reexamineze fondul plângerii date. De asemenea, ea a notat că reclamantului i-a fost acordată o despăgubire echivalentă cu 500 euro pentru prejudiciul moral, iar această sumă este considerabil mai mică decât despăgubirea acordată de către Curte în cauzele în care a fost constatată încălcarea Articolul 5 § 1 din Convenție (a se vedea, spre exemplu, <i>Ialamov v. Republica Moldova</i>, nr. 65324/09, 12 decembrie 2017). Ținând cont de acest raționament, Curtea a considerat că reclamantul se mai putea pretinde victimă a încălcării Articolului 5 § 1 din Convenție și a respins obiecția Guvernului cu referire la pierderea statutului de victimă al reclamantului. Astfel, Curtea a constatat încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție din cauza despăgubirii insuficiente acordate de către instanțele naționale pentru detenția ilegală a reclamantului timp de 5 zile. De asemenea, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 5 § 5 din Convenție că nu ar fi beneficiat de un remediu efectiv cu privire la încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 5 din Convenție. În prezenta cauză, Curtea a considerat că suma acordată nu a fost atât de mică încât să submineze dreptul la compensație. Această plângere a fost considerată vădit nefondată și a fost respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție. În cele din urmă, Curtea a acordat reclamantului 4000 de euro pentru prejudiciul moral.
6.	CARPOV (6338/11)	12/02/2019 12/05/2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că instanțele de judecată au admis un apel tardiv, fiind astfel încălcat principiul securității raporturilor juridice. În contextul prezentei cauze, reclamantul a inițiat un proces civil împotriva unei companii, solicitând încasarea anumitor plăți în baza unui contract. La 18 decembrie 2009, Judecătoria Drochia a admis cererea reclamantului și a dispus încasarea datoriilor contractuale și a penalităților în acest sens din contul companiei pârâte. Hotărârea a devenit definitivă prin neatacare și instanța de fond a emis un titlu executoriu. Deși compania pârâtă a declarat că ea aflase despre hotărârea respectivă abia la 23 aprilie 2010, depunând astfel o cerere de apel trei zile mai târziu, Curtea a menționat că reprezentatul companiei reclamante se referise la hotărârea definitivă în carul altui litigiu din februarie 2010. Astfel Curtea a concluzionat că, de fapt, compania reclamantă cunoștea despre hotărârea din 18 decembrie 2009 și, astfel, apelul său fusese depus tardiv, iar instanța de apel trebuia să i-l restituie ca atare. În schimb, ultima a admis apelul și a decis în defavoarea companiei reclamante. Astfel, admițând un apel depus în afara termenului legal, instanțele naționale au încălcat principiul securității raporturilor juridice și, respectiv, dreptul reclamantului la un proces echitabil garantat de către Articolul 6 § 1 din Convenție. Curtea i-a acordat reclamantului 2500 de euro pentru prejudiciul material, 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1480 de euro pentru costuri și cheltuieli.

7.	CRISTEA (35098/12)	12.02.2019 12.05.2019	În fața Curții reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea sa și de lipsa unui recurs intern efectiv, în sensul Articolului 13 din Convenție. Curtea a notat că, deși autoritățile naționale au constatat încălcarea drepturilor reclamantului și i-au acordat despăgubiri pentru prejudiciul moral și material, cuantumul compensațiilor a fost disproporționat și insuficient pentru pierderea statutului de victimă al reclamantului, autoritățile statului fiind până în prezent responsabile de neexecutarea hotărârii judecătorești din 20 februarie 2008. Din acest motiv și ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârii judecătorești adoptate în favoarea reclamantului. De asemenea, Curtea a constatat și încălcarea Articolului 13 din Convenție din cauza lipsei unui recurs intern efectiv. Curtea a acordat reclamantului 3400 de euro pentru prejudiciul material și 2500 de euro pentru prejudiciul moral.
8.	ICHIM (50886/08)	05.03.2019 05.03.2019	Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând neexecutarea în termen rezonabil a unei hotărâri în favoarea sa. De asemenea, reclamanta a invocat încălcarea principiului securității raporturilor juridice din cauza revizuirii acelei hotărâri irevocabile în favoarea sa, fapt care i-ar fi încălcat dreptul la respectarea proprietății sale. Curtea a menționat că hotărârea definitivă în favoarea reclamantei a rămas neexecutată timp de aproximativ 36 de luni. Ținând cont de circumstanțele cauzei și de argumentele invocate de către părți, Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești într-un termen rezonabil. Cu referire la cererea de revizuire admisă de către instanțele naționale de judecată, Curtea a notat că redeschiderea procedurii nu a fost justificată și a considerat că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 Protocolul nr. 1 din cauza încălcării principiului securității raporturilor juridice. Astfel, Curtea i-a acordat reclamantei 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 70 de euro pentru costuri și cheltuieli.
9.	NEGURA și alții (16602/06)	05.03.2019 05.03.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând refuzul instanțelor naționale să constate existența unei cereri prealabile din partea lor din simplul motiv că aceasta nu fusese denumită exact astfel, în pofida faptului că reclamanții depuseseră plângeri adresate primarului or. Leova și Consiliului municipal Leova în acest sens. Curtea a menționat că instanțele naționale nu au constatat faptul că reclamanții ar fi omis termenul de prescripție. De asemenea, Curtea a notat că la 4 aprilie 2005 reclamanții au depus o plângere împotriva deciziei adoptate de către Consiliul or. Leova din 2 martie 2005. În aceeași zi, reclamanții au depus la Primăria Leova o plângere similară, denumită cerere prealabilă. Curtea a considerat că din documentele anexate la acțiunea în instanța de judecată a rezultat clar că, de fapt, Consiliul or. Leova a primit și, ulterior, a respins plângerea reclamanților împotriva deciziei sale din 2 martie 2005. Prin urmare, Curtea de Apel Cahul nu a putut afirma că ar fi examinat cauza în baza unui dosar incomplet sau în absența unor dovezi că reclamanții au depus o plângere la o autoritate care nu deținea competența legală în acest

			sens. Curtea a menționat că instanța de apel a luat o poziție formalistă față de acțiunea reclamanților, constatând că cererea lor prealabilă nu fusese adresată autorității competente, ignorând cealaltă cerere, adresată autorității competente, care era anexată la acțiunea lor în judecată. Decizia acestei instanțe a condus la refuzul de a examina cauza reclamanților, chiar dacă aceștia au respectat toate condițiile legale pentru depunerea acțiunii în instanța de judecată. Prin urmare, dreptul cu privire la accesul la o instanță de judecată a fost restricționat fără vreo bază legală. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat reclamanților câte 100 euro pentru prejudiciul moral și de 15000 lei pentru costuri și cheltuieli.
10.	BITTOUN (51051/15)	05.03.2019 05.03.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând că autoritățile din Republica Moldova nu au întreprins măsurile necesare pentru a-i permite să mențină legătura cu fiica sa. Totodată, invocând încălcarea Articolului 13, reclamantul s-a plâns de lipsa unui remediu intern efectiv pentru a-și apăra drepturile garantate de Articolul 8 din Convenție. Curtea a notat că există divergențe între părți cu privire la momentul din care autoritățile naționale urmau să-și îndeplinească obligațiile pozitive pentru a-i garanta reclamantului dreptul de a-și vizita copilul. Curtea a indicat că atunci când reclamantului i-a fost stabilit un grafic de întrevederi cu copilul său, deși hotărârea instanței cu privire la paternitatea reclamantului nu era definitivă la acel moment, nu existau controverse cu referire la relația familială dintre aceștia. Nu era contestat faptul că fiica reclamantului a locuit în primele luni de viață la domiciliul său, iar mama copilului a consimțit acțiunea reclamantului de stabilire a paternității. De asemenea, Curtea a observat că, după ce a convocat ambii părinți, organul de tutelă nu a pus la îndoială existența unei legături familiale dintre reclamant și copil, ci din contra, a stabilit un drept de vizită. Curtea a notat că reclamantul trebuia să dispună de un cadru juridic adecvat și suficient pentru a-și asigura respectarea dreptului de vizită, din momentul fixării primului grafic de întrevederi. Cu toate acestea, acțiunile întreprinse de către organul de tutelă s-au limitat la îndemnarea reclamantului să apeleze la alte autorități. Curtea a constatat că legislația națională, în modul în care fusese interpretată și aplicată de către autorități, nu a permis protejarea intereselor reclamantului în baza Articolului 8 din Convenție. În consecință, Curtea a acordat reclamantului 7500 euro pentru prejudiciul moral și 2000 euro pentru costuri și cheltuieli.

11.	DMITRIEVA (28347/08)	26.03.2019 26.03.2019	Reclamanta s-a plâns Curții în baza Articolului 6 din Convenție, invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție din cauza că ea fusese provocată în mod insistent să accepte mită pentru eliberarea unui certificat. Curtea a accentuat că una din principalele probleme relevate în prezenta cauză este elucidarea situației dacă reclamanta a acceptat mită ca urmare a influenței exercitate asupra ei de către V., în calitate de agent sub acoperire, sau dacă acesta din urmă, asistat de către autorități, s-a alăturat activității infracționale a reclamantei. Ținând cont de circumstanțele cauzei, Curtea a considerat că prezenta speță se referă la categoria cauzelor de provocare nejustificată. Curtea a evidențiat că rolul lui V., în cadrul procedurii în urma denunțării, era asemănătoare cu cel al unui agent provocator sub acoperire. Cu toate acestea, în lipsa informațiilor relevante din dosar, Curtea nu a putut să concluzioneze fără echivoc existența sau absența unei provocări din partea poliției. Reamintind că este necesar ca agenții sub acoperire și orice persoană care ar putea să depună mărturie cu privire la problema provocării polițienești să fie audiată de către instanță și să fie chestionată de către apărare, ori să fie prezentate cel puțin motive întemeiate atunci când este imposibil acest lucru, Curtea a apreciat că instanțele naționale nu au prezentat motive detaliate și suficiente pentru a justifica absența unui martor în fața lor. În plus, Curtea de Apel Chișinău nu l-a audiat <i>in personam</i> pe V. atunci când a anulat achitarea pronunțată de către prima instanță, în timp ce declarația lui era esențială pentru a determina dacă avusese loc o provocare. Astfel, Curtea a estimat că reclamanta nu a beneficiat de garanții procesuale adecvate și, prin urmare, procesul penal desfășurat împotriva ei nu fusese echitabil, ceea ce a constituit o încălcare a Articolului 6 din Convenție. În cele din urmă, Curtea a acordat reclamantei 3600 de euro pentru prejudiciul moral și 2000 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate.
12.	COLESNIC (18081/07)	05.03.2019 05.03.2019	Invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamanta s-a plâns de casarea unei hotărâri irevocabile în favoarea sa prin admiterea unui apel tardiv din partea Inspectoratului Fiscal de Stat. Curtea a constatat că termenul de atac era de cincisprezece zile de la comunicarea hotărârii integrale părților. Ea a stabilit că, în cadrul examinării cauzei în fond, statul a fost reprezentat de către una din autoritățile sale, doar că reprezentantul Secției Financiare Râșcani, solicitând examinarea acțiunii în lipsa sa, ulterior a depus apel cu omiterea termenului legal, invocând că luase cunoștință cu hotărârea respectivă mai târziu și necerând repunerea lui în termen. În pofida acestui fapt, Curtea de Apel Chișinău a admis apelul tardiv și a trimis cauza la rejudecare. Curtea a examinat în repetate rânduri cauze care ridică probleme similare cu cele din prezenta cauză și a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza casării hotărârii irevocabile din 9 decembrie 2002, menționând că Statul nu poate invoca complexitatea organizării sale interne pentru a provoca anumite consecințe în detrimentul reclamanților. În cele din urmă, Curtea a acordat reclamantei 2000 euro pentru prejudiciul moral și 630 euro pentru costurile și cheltuielile suportate.

13.	COCU și CALENTIEV (20919/15)	09.04.2019 09.04.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în fața Curții, reclamantii s-au plâns de încălcarea dreptului de acces la justiție din cauza încetării, de către Curtea Supremă de Justiție, a procesului civil intentat de către aceștia. Curtea a notat că, deși este de acord cu argumentul Guvernului că recunoașterea hotărârii de lucru judecat a avut un scop legitim, <i>id est</i> respectarea principiului securității raporturilor juridice, totuși ea a reținut că, prin decizia sa de a înceta procesul pe motiv că existase o sentință de încasare din contul condamnărilor a prejudiciului material și moral, Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat nici o evaluare cu privire la sumele acordate de către instanța de apel pentru prejudiciul material, nici cu privire la acțiunea în ordine civilă de obținere a unor despăgubiri pentru alte prejudicii. În consecință, reclamantii au fost lipsiți de posibilitatea de a le fi rambursate restul sumelor solicitate în calitate de despăgubire pentru orice prejudiciu material. În cele din urmă, Curtea a constatat că, prin decizia de încetare a procesului, Curtea Supremă de Justiție a eșuat să mențină un raport rezonabil de proporționalitate dintre mijloacele utilizate și scopul urmărit. Din acest motiv, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Ținând cont de constatarea sa în baza Articolului 6 § din Convenție, Curtea nu a considerat necesar să examineze plângerea în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat fiecărui reclamant câte 3000 euro pentru prejudiciul moral și suma totală de 1260 euro pentru costuri și cheltuieli.
14.	ROMANENCO (59252/13)	09.04.2019 09.04.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantii s-au plâns de caracterul nemotivat și contradictoriu al unei decizii pronunțate de către Curtea Supremă de Justiție. Curtea Europeană a notat că atât instanța de fond cât și Curtea de Apel Chișinău au respins cererile băncii C. pe motiv că, potrivit jurisprudenței naționale, prelungirea unui contract de ipotecă nu a fost valabilă în absența acordului scris al părților și, respectiv, a înregistrării ulterioare a gajului la Cadastru. De asemenea, Curtea a stabilit că reclamantii au invocat acest argument în fața Curții Supreme de Justiție, făcând referire și la jurisprudența națională relevantă pentru acest caz, însă instanța supremă a eșuat să examineze acest argument. Curtea a luat act de casarea de către Curtea Supremă de Justiție a deciziilor instanțelor inferioare, de dispunerea evacuării reclamantilor din apartamentul ce le aparținea cu drept de proprietate privată și de transmiterea silită a acestuia în beneficiul băncii C., fără a examina cel mai important argument al reclamantilor. În opinia Curții, argumentul reclamantilor cu referire la nerespectarea procedurii de semnare și înregistrare a ultimului acord adițional a fost relevant și determinant, iar Curtea Supremă de Justiție ar fi trebuit să respingă recursul băncii C. și să mențină soluțiile instanțelor inferioare. Prin urmare, Curtea a statuat că procedurile naționale în prezenta cauză nu fuseseră echitabile, hotărând că avusese loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat reclamantilor 3600 de euro pentru prejudiciul moral și 1315 euro pentru costuri și cheltuieli.

15.	CONSTRUCT CONFORT S.R.L. (16974/15)	28.05.2019 28.05.2019	Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că instanțele judecătorești naționale au dispus anularea, în mod arbitrar, a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțată în favoarea sa, prin admiterea unui apel depus în afara termenului legal de 30 de zile. Curtea a notat că termenul pentru depunerea cererii de apel de către Inspectoratul Fiscal de Stat Strășeni împotriva hotărârii din 26 decembrie 2013 expirase la 27 ianuarie 2014 și, prin urmare, apelul din 5 februarie 2014 fusese depus în afara termenului legal. Astfel, Curtea a notat că instanțele naționale au încălcat principiul securității raporturilor juridice și, respectiv, dreptul societății reclamante la un proces echitabil garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție. De asemenea, Curtea a statuat că avut loc și încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, stabilind că soluția dispusă de instanțele judecătorești după admiterea cererii tardive de apel a generat încălcarea dreptului companiei reclamante la respectarea bunurilor sale. Curtea a acordat societății reclamante 15544.66 de euro pentru prejudiciul material, 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 487 de euro în calitate de costuri și cheltuieli.
16.	CONSOCIVIL SRL și ZELINSCHI (27773/05 și 5314/06)	28.05.2019 28.05.2019	Compania reclamantă și reclamantii s-au plâns în fața Curții de încălcarea drepturilor lor garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că anularea hotărârilor irevocabile pronunțate în favoarea lor a încălcat principiul securității raporturilor juridice și, prin urmare, dreptul la respectarea bunurilor lor. Cu referire la cererea nr. 27773/05, Curtea a reiterat principiile generale cu privire la statul de drept și principiul securității raporturilor juridice enunțate anterior în mai multe hotărâri ale sale, reiterând că reexaminarea unui cauze doar din cauza existenței a două puncte de vedere cu privire la același subiect constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Cu referire la cererea nr. 5314/06, Curtea a reiterat faptul că admiterea unei cereri de revizuire pe motiv că au fost descoperite circumstanțe noi, în absența unor argumente din partea instanțelor naționale cu privire la motivele pentru care asemenea circumstanțe sau fapte esențiale ale cauzei nu ar fi putut fi cunoscute și prezentate la examinarea cauzei în fond, constituie o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Prin urmare, Curtea a stabilit că aceste elemente sunt suficiente pentru a concluziona că, în prezenta cauză, Curtea Supremă de Justiție a utilizat procedura de revizuire într-o manieră incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice. În consecință, Curtea a constatat că în ambele cauze a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acordând companiei reclamante 1500 de euro pentru prejudiciul moral și 1100 euro în calitate de costuri și cheltuieli, iar reclamantilor 142000 de euro pentru prejudiciul material.

17.	OZDIL și alții (42305/18)	11.06.2019 11.09.2019	Cauza vizează pretinsa extrădare camuflată a cinci cetățeni turci căutați de către autoritățile turcești pentru pretinsele legături cu mișcarea Fethullah Gülen. Reclamanții erau profesori la rețeaua de școli „Orizont” din Republica Moldova. În fața Curții reclamanții au invocat încălcarea Articolului 5 § 1 (f), a Articolului 6 § 1 și a Articolului 8 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Curtea nu a acceptat că în circumstanțele prezentei cauze recurgera la instanțele naționale ar fi putut fi considerată drept un remediu eficient după transferul reclamanților în Turcia. Mai mult decât atât, Guvernul nu a indicat că instanțele naționale ar fi fost în stare să dispună eliberarea reclamanților din detenție în Turcia și reîntoarcerea lor ulterioară în Republica Moldova. Referitor la pretinsa încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție, Curtea a concluzionat că privarea de libertate a reclamanților la 6 septembrie 2018 nu fusese legală sau necesară în sensul Articolului 5 § 1 (f), și nici lipsită de arbitrar. Privarea lor de libertate a constituit un transfer de persoane în afara cadrului legal, de pe teritoriul statului reclamat în Turcia, care ar fi eludat toate garanțiile oferite reclamanților de către dreptul național și internațional. Astfel, a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție. Cu referire la pretinsa încălcare a Articolului 8 din Convenție, Curtea a constatat că ingerința în viața privată și de familie nu a fost în conformitate cu o „lege” care ar fi corespuns exigențelor Convenției, existând și o încălcare a acestei prevederi. Curtea a acordat fiecărui reclamant câte 25000 de euro pentru prejudiciul moral suferit.
18.	VIERU (25763/10)	18.06.2019 18.06.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns că anularea încheierii irevocabile din 26 iunie 2009 i-a încălcat dreptul la un proces judiciar echitabil. Curtea a notat că motivul casării încheierii din 26 iunie 2009 a fost presupusul caracter ilegal al acesteia. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție nu a oferit vreo explicație, limitându-se doar la o nouă apreciere a constatărilor judecătorului primei instanțe. În asemenea circumstanțe, Curtea a considerat că procedura de recurs în anulare în prezenta cauză a constituit de fapt un „apel camuflat”, scopul căruia era de a obține o reexaminare a cauzei, și nu o revizuire veritabilă, așa cum este reglementată de normele pertinente ale Codului de procedură penală. Prin urmare, Curtea a subliniat că nu a fost asigurat un echilibru corect dintre interesele reclamantului și necesitatea de a asigura eficiența sistemului justiției penale. În consecință, Curtea a acordat reclamantului 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1787.50 euro pentru costuri și cheltuieli.

19.	CANȚER și MAGALEAS (7529/10)	18.06.2019 18.06.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând condamnarea lor de către o instanță care nu putea fi calificată nici stabilită prin lege, nici independentă, precum și de faptul că nu au avut parte de un proces echitabil. La 2 martie 2005 reclamanții au fost arestați de către pretinsele forțe de ordine ale așa numitei „republici moldovenești nistrene” (în continuare „rmn”), fiind bănuți de comiterea unui omor. La 1 iunie 2009 reclamanții au fost condamnați la 14,5 ani și, respectiv, 14 ani privațiune de libertate. La 4 august 2009 pretinsa curte supremă de justiție a „rmn” a menținut sentința. În decembrie 2014 reclamanții au depus un recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova. La 14 februarie 2015 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul reclamanților și a casat sentința instanței de judecată din „rmn”, deoarece aceasta fusese emisă de către o instanță neconstituțională. Reclamanții au fost eliberați din detenție la 20 iulie și, respectiv, 20 august 2015. Cu privire la jurisdicția statelor reclamate în legătură cu evenimentele produse în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea a reiterat principiile generale menționate în cauzele <i>Ilașcu și alții</i>, <i>Catan și alții</i> și <i>Mozer</i>. Curtea a notat că Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamanților în baza Articolelor 3, 5 și 13 din Convenție. Cu referire la responsabilitatea Federației Ruse, Curtea a stabilit că aceasta a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rmn” în perioada relevantă în speță. Astfel, Curtea a recunoscut încălcarea Articolului 6 § 1 de către Federația Rusă, obligând guvernul rus să achite fiecărui reclamant câte 6000 de euro pentru prejudiciul moral, precum și 4080 de euro în calitate de costuri și cheltuieli.
20.	BODIU (7516/10)	18.06.2019 18.06.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns că de fapt Curtea Supremă de Justiție a anulat hotărârea adoptată în favoarea sa fără a-și motiva decizia de a admite un recurs depus în afara termenului-limită. Curtea a notat că, în recursul său, H. nu a explicat ce a împiedicat-o să afle mai devreme despre decizia instanței de apel sau să menționeze dacă a încercat să se intereseze de soarta propriei sale cereri de apel. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție a calculat termenul de două luni de la data indicată de către H. În consecință, Curtea a reținut că instanța supremă nu a aplicat jurisprudența sa cu privire la obligația părților de a acționa cu diligență și cu bună credință. De asemenea, Curtea Supremă de Justiție a omis să constate motivul din care H. nu a informat instanța de apel cu privire la schimbarea adresei sale sau dacă acesta s-a interesat de evoluția examinării cererii sale de apel. Curtea a mai constatat că admiterea cererii de recurs a lui H. după o perioadă de timp considerabilă și în absența oricărei explicații plauzibile cu privire la motivul pentru care s-a aflat în imposibilitate de a se adresa mai devreme, s-a soldat cu ignorarea unui întreg proces judiciar care s-a încheiat cu o hotărâre judecătorească definitivă și executorie. În consecință, Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul securității juridice și a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil în baza Articolului 6 § 1 din Convenție. Prin urmare, Curtea a acordat reclamantului 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 500 de euro pentru costuri și cheltuieli.

21.	VIRPROD-LUX S.R.L. (5067/08)	18.06.2019 18.06.2019	Compania reclamantă s-a plâns în fața Curții de încălcarea Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând caracterul inechitabil al procesului de judecată din cauza eșecului instanțelor naționale de a aplica termenul de prescripție în conformitate cu normele procesuale în vigoare. Curtea a accentuat, <i>inter alia</i>, că autoritățile naționale nu au recunoscut încălcarea drepturilor garantate de Convenție și că nici o reparație a prejudiciului provocat nu a avut loc. Cu privire la pretinsa încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea a notat că termenul de prescripție pentru contestarea vânzării expirase în 2004, acest fapt fiind confirmat de către Curtea de Apel Economică. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție a decis să admită acțiunea Procuraturii Generale în conformitate cu prevederile Codului civil vechi, dar să aplice normele noului Cod civil, în vigoare din iunie 2003. Curtea nu a contestat puterea statului de a adopta o legislație nouă care ar reglementa termenele de prescripție în procesul civil. În același timp, implementarea acelor reglementări noi nu este compatibilă cu Convenția în cazul în care ele modifică situații juridice devenite definitive urmare a aplicării termenului de prescripție relevant înainte de adoptarea unei asemenea legislații. Admiterea contrariului ar însemna recunoașterea faptului că statul este liber să ignore un termen-limită și să conteste situații juridice definitive prin simpla recurgere la puterea sa de a adopta o legislație nouă după expirarea termenului-limită respectiv. Curtea a notat că respectiva concluzie pare a fi în concordanță cu art. 6 din noul Cod civil, care stabilește că acesta nu poate avea efect retroactiv și „nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior”. Astfel, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție din cauza admiterii acțiunii Procuraturii Generale, contrar principiului securității raporturilor juridice. Cu referire la pretinsa încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea a considerat că admiterea acțiunii Procuraturii Generale a constituit o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate al companiei reclamante, deoarece nu a fost menținut un echilibru corect, compania reclamantă fiind nevoită să suporte o povară excesivă. Ca și în cauza <i>Dacia SRL v. Moldova</i> (nr. 3052/04, 18 martie 2008), instanțele naționale nu au oferit nicio justificare pentru ingerința imputată. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat companiei reclamante 35092,21 de euro pentru prejudiciul material, 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1610 euro pentru costurile și cheltuielile suportate.
-----	---------------------------------	--------------------------	---

22.	COTOVAN (5659/07)	18.06.2019 18.06.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 13 din Convenție, invocând lipsa unui remediu efectiv, și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând sechestrarea autoturismului personal și, respectiv, ingerința ilegală în dreptul său de proprietate din cauza aplicării unei amenzi în privința sa, în condițiile în care automobilul reclamantului fusese înregistrat de către autoritățile Republicii Moldova și avea numere de înregistrare moldovenești. Cu privire la jurisdicția statelor reclamate în legătură cu evenimentele produse în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea a reiterat principiile generale menționate în cauzele <i>Ilașcu și alții</i>, <i>Catan și alții</i> și <i>Mozer</i>. Curtea a notat că Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamantului în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a constatat încălcarea Articolului 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Federația Rusă, obligând guvernul rus să-i achite reclamantului 44 de euro pentru prejudiciul material, 3000 de euro pentru prejudiciul moral, și 2000 euro cu titlu de costuri și cheltuieli.
23.	SOBCO și GHENT (3060/07 și 45533/09)	18.06.2019 18.06.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, invocând lipsa unui proces echitabil, deoarece pretenziile instanței ale autoprocurei „rmn” nu au fost instituite prin lege, iar judecătorii nu au fost independenți și imparțiali. În 2005 reclamanții au fost eliberați din funcție și ei au acționat angajatorul în judecată. Procedurile de judecată au început în 2005 și s-au finalizat la 15 iunie 2006 și, respectiv, 19 februarie 2009, acțiunile reclamanților fiind respinse. Ambele cauze au fost examinate cu mai multe încălcări procedurale de către pretinsa curte supremă de justiție a „rmn”, fiind totodată interzisă examinarea materialelor cauzei. Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 de către Federația Rusă, menționând că nu a fost necesar să se examineze, în mod separat, plângerea cu privire la Articolul 13, obligând guvernul rus să achite fiecărui reclamant câte 3000 de euro pentru prejudiciul moral, precum și 1200 de euro în calitate de costuri și cheltuieli.
24.	BELCENCOV (4457/09)	18.06.2019 18.06.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând casarea de către Curtea Supremă de Justiție a sentinței sale de achitare fără a-l fi citat și audiat în persoană și fără a fi audiat martorii pe ale căror declarații s-ar fi bazat condamnarea sa. De asemenea, el a invocat lipsa de imparțialitate a instanțelor naționale. Curtea a reiterat că atunci când unei instanțe ierarhic superioare i se cere să examineze o cauză atât în fapt, cât și în drept, și să facă o evaluare deplină a chestiunii cu privire la vinovăția sau nevinovăția unei persoane, ea nu poate să ia o decizie în acest sens fără o evaluare directă a probelor. Curtea a notat că principalele probe împotriva reclamantului au fost declarațiile martorilor, potrivit cărora el ar fi fost implicat în scheme de trafic de femei în scop de exploatare sexuală. Prin urmare, ponderea declarațiilor martorilor a fost foarte importantă pentru soluționarea cauzei. Curtea de Apel a achitat reclamantul după ce a audiat reclamantul și victima, considerând că probele acuzației nu erau suficiente pentru a condamna reclamantul. Cu toate acestea, după rejudecarea cauzei, Curtea Supremă de Justiție a dezaprobat constatările instanței de apel cu privire la aprecierea probelor, menținând sentința primei instanțe. Curtea Supremă de Justiție însă nu a reaudiat nici reclamantul și nici vreun martor, ci s-a bazat pe declarațiile lor anexate la dosar. Mai mult decât atât, aparent Curtea Supremă de

			Justiție nu a depus vreun efort real pentru a informa reclamantul despre procedură. Deși a expediat reclamantului o citație, restituită de către oficiul poștal, instanța supremă nu a întreprins alte acțiuni pentru a contacta reclamantul sau avocatul său. Prin urmare, Curtea a considerat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și nu a considerat necesar să examineze alte aspecte cu referire la echitatea procedurii, acordând reclamantului 5000 de euro pentru prejudiciul moral suferit.
25.	MITITELU și ANTONOVICI (15989/11)	02.07.2019 02.07.2019	Invocând încălcarea Articolelor 6 §§ 1 și 3 din Convenție, reclamantii s-au plâns că procesul penal desfășurat împotriva lor nu a fost echitabil, deoarece ei ar fi fost condamnați în baza declarațiilor martorului acuzării A. B., oferite autorităților din Germania, fără a avea posibilitatea de a-i adresa întrebări și fără ca acesta să fi fost reaudiat. Curtea a notat că reclamantii nu au renunțat la dreptul lor de a verifica declarațiile lui A. B. și au invocat în recursul lor că declarațiile acestuia, oferite autorităților din Germania, nu puteau fi folosite ca probe fără ca acesta să fie audiat și de către instanța de judecată. De asemenea, Curtea a subliniat că deși autoritățile Republicii Moldova au încercat să-l citeze o dată pe A. B., ele au renunțat la tentativele lor după ce A. B. nu s-ar fi conformat solicitării. Totodată, deși A. B. a recunoscut autorităților din Germania că a ajutat reclamantii să ascundă corpul victimei, autoritățile Republicii Moldova nu au luat în considerare posibilitatea de a-l pune sub învinuire pentru complicitate la omor și să solicite extrădarea lui de către autoritățile din Germania. La fel, acestea nu au luat în considerare posibilitatea de a-l audia prin videoconferință. Prin urmare, Curtea nu a fost convinsă că autoritățile naționale au întreprins toate eforturile rezonabile pentru a asigura prezența martorului A. B. la proces. Totodată, în opinia Curții, condamnarea reclamantilor s-a bazat exclusiv pe declarațiile lui A. B., deoarece celelalte probe erau indirecte și nu puteau determina în mod direct condamnarea reclamantilor. În cele din urmă, Curtea a notat că instanțele naționale superioare nu au explicat de ce au ajuns la o altă concluzie decât prima instanță cu privire la valoarea probantă a declarațiilor lui A. B., acestea eșuând să verifice credibilitatea declarațiilor martorului. Prin urmare, Curtea a conchis că reclamantilor le-a fost restricționat dreptul de a audia martorul A. B., declarațiile căruia au jucat un rol decisiv în condamnarea lor. Prin urmare, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a acordat reclamantilor câte 3000 de euro pentru prejudiciul moral și suma totală de 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
26.	GHEORGHITĂ (5334/06)	02.07.2019 02.07.2019	Invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns de respingerea recursului său de către Curtea Supremă de Justiție, astfel fiind privat de dreptul de acces la justiție. Curtea a notat că interpretarea extrem de restrictivă oferită de către Curtea Supremă de Justiție prevederilor art. 429 alin. 4 din Codul de procedură civilă a încălcat dreptul reclamantului la o cale de atac în fața acestei instanțe, a cărei decizie nu fusese proporțională cu scopul legitim urmărit. Astfel, instanțele naționale au încălcat dreptul de acces la o instanță a reclamantului, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție. Prin urmare, Curtea a acordat reclamantului 1500 de euro pentru prejudiciul moral și 500 de euro pentru costuri și cheltuieli.

27.	MELNIC (46351/08)	02.07.2019 02.07.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamanta s-a plâns că admiterea unei acțiuni de către instanțele naționale după expirarea termenului de prescripție de trei ani a încălcat dreptul său la un proces echitabil. De asemenea, ea a pretins încălcarea drepturilor sale în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a pierderii dreptului de proprietate asupra terenului. Curtea a notat că, în conformitate cu articolul 78 din Codul civil în vigoare la momentul respectiv, instanțele de toate nivelurile trebuiau să verifice din oficiu dacă termenul de prescripție împiedica examinarea cauzei împotriva reclamantei. Mai mult, Curtea a constatat că nu putea fi invocat că instanțele nu fuseseră conștiente de această problemă, deoarece reclamanta însăși a invocat-o în mod expres în fața primei instanțe, care de fapt a și confirmat argumentul respectiv. În absența unui răspuns specific și explicit, Curtea a menționat că este imposibil de stabilit dacă celelalte instanțe pur și simplu au neglijat să se pronunțe cu privire la chestiunea legată de termenul de prescripție sau dacă intenționau să o respingă. În orice caz, ele au eșuat să specifice motivele pentru a decide astfel. Curtea a concluzionat că procedurile naționale în prezenta cauză nu au fost echitabile și că, în consecință, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, acordând reclamantei 1500 de euro pentru prejudiciul moral și 1000 de euro pentru costuri și cheltuieli.
28.	ELECTRONSERVICE- NORD S.A. (12918/12)	02.07.2019 02.07.2019	Invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, compania reclamantă s-a plâns în fața Curții de casarea unei decizii irevocabile prin admiterea unei cereri de revizuire, fapt care a încălcat principiul securității raporturilor juridice și „dreptul la un tribunal” al companiei reclamante. În consecință, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție. De asemenea, compania reclamantă s-a plâns că admiterea respectivei cereri de revizuire a generat și încălcarea dreptului la respectarea bunurilor sale, contrar prevederilor Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a reiterat că o casare a unei hotărâri devenită irevocabilă și fără drept de atac constituie o ingerință în dreptul beneficiarului hotărârii judecătorești la respectarea bunurilor sale, existând, astfel, o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat companiei reclamante 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 800 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate. Problema oferirii satisfacției echitabile pentru prejudiciul material în baza Articolului 41 din Convenție a fost rezervată pentru o examinare ulterioară, ținându-se cont inclusiv de posibilitatea părților de a ajunge la un acord în acest sens.

29.	ANTONOV și ALȚII (315/10, 1153/10 și 1158/10)	02.07.2019 02.07.2019	Cauza se referă la trei cereri separate, în care reclamanții au invocat încălcarea Articolului 3 din Convenție din cauza deținerii lor în condiții inumane în penitenciarele din „rmn”. În același timp, reclamantul în cauza <i>Bezrodnii</i> s-a plâns de pretinsa sa maltratare, în scopul obținerii declarațiilor auto-incriminatoare, și lipsa asistenței medicale în acest sens. De asemenea, reclamanții s-au plâns în baza Articolelor 5 și 8 din Convenție, motivând că detenția lor fusese dispusă de către „instanțe” care nu fuseseră instituite prin lege, iar vizitele rudelor nu au fost permise pe durata aflării lor în detenție. Totodată, reclamanții au invocat lipsa unui remediu național efectiv în privința plângerilor referitoare la încălcarea drepturilor lor prevăzute de către Convenție. Cu referire la responsabilitatea guvernelor reclamate, în toate aceste cauze Curtea a stabilit că Federația Rusă a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rmn” în perioadele relevante în speță și a hotărât că a avuse loc încălcarea Articolelor 3, 5 § 1, 8 și 13 din Convenție de către guvernul rus, acordându-i fiecărui reclamant câte 9750 de euro pentru prejudiciu moral și 1500 de euro în calitate de costuri și cheltuieli.
30.	PANTELEICIUC (57468/08)	02.07.2019 02.07.2019	Reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 5, 6 și 13 din Convenție, invocând caracterul ilegal al dispunerii arestării sale de către o „instanță” care nu fusese instituită prin lege, în lipsa unei suspiciuni rezonabile că ar fi comis o infracțiune. De asemenea, reclamantul a invocat câteva încălcări ale drepturilor sale procedurale garantate de Articolul 6 din Convenție. Cu privire la jurisdicția statelor reclamate în legătură cu evenimentele produse în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea a reiterat principiile generale menționate în cauzele <i>Ilașcu și alții</i>, <i>Catan și alții</i> și <i>Mozier</i>, astfel concluzionând că Republica Moldova a luat toate măsurile posibile în privința restabilirii controlului în regiunea transnistreană. Cu referire la cea de-a doua parte a obligațiilor pozitive, <i>id est</i> de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamanților prevăzute de către Convenție, Curtea a considerat că Republica Moldova a îndeplinit aceste obligații, din moment ce autoritățile constituționale nu au dispus de mijloace reale de a îmbunătăți condițiile de detenție ale reclamanților ori de a le garanta eliberarea sau transferul lor într-un alt penitenciar. De asemenea, Curtea a notat faptul pornirii urmăririlor penale de către autoritățile constituționale atunci când acestea au fost sesizate de către reclamanți, însă nu s-au soldat cu succes, din cauza lipsei cooperării cu structurile „rmn”. Cu referire la responsabilitatea guvernelor reclamate, Curtea a stabilit că Federația Rusă a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rmn” în perioadele relevante în speță. Ea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolului 6 §§ 1 și 3 din Convenție de către Federația Rusă, declarând inadmisibile celelalte capete de cerere, obligând guvernul rus să-i achite reclamantului 7800 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.

31.	BEȘLEAGĂ (48108/07)	02.07.2019 02.07.2019	Reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 3, 5, 6, 10 și 13 din Convenție, invocând că fusese deținut contrar legii, în condiții degradante, timp de 15 zile, pentru faptul exprimării viziunilor sale politice în privința alegerilor locale ce urmau să aibă loc în Republica Moldova. El a declarat că detenția sa fusese dispusă de către o instanță din pretinsa „rmn”, care nu fusese instituită prin lege, și că guvernele reclamate nu au instituit niciun remediu național eficient prin care ar fi putut să-și apere drepturile sale încălcate de către structurile „rmn”. Cu referire la responsabilitatea guvernelor reclamate, în toate Curtea a stabilit că Federația Rusă a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rmn” în perioadele relevante în speță. Astfel, Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolelor 3, 5 § 1, 6 § 1, 10, 13 din Convenție de către Federația Rusă, obligând guvernul rus să achite reclamantului 9750 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro în calitate de costuri și cheltuieli.
32.	MUHINA (342/09)	03.09.2019 03.09.2019	Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând, printre altele, că instanțele judecătorești naționale au admis o acțiune depusă împotriva acesteia în pofida faptului expirării termenului de prescripție prevăzut de lege. Curtea a notat că admiterea acțiunii depuse de către Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ în afara termenului legal și eșecul instanțelor judecătorești de a oferi o motivare justificată și suficientă cu privire la aplicabilitatea excepției prevăzute la articolul 276 din Codul civil au constituit o încălcare a dreptului reclamantei la un proces echitabil garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 1500 de euro pentru prejudiciul moral.
33.	DOBROVITSKAYA și alții (41660/10)	03.09.2019 03.09.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolelor 2, 3, 5, 6 și 13 din Convenție, precum și a Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție. Cu referire la jurisdicția statelor reclamate în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea și-a reiterat principiile generale expuse în cauzele <i>Ilașcu și alții</i>, <i>Catan și alții</i> și <i>Mozer</i>. Curtea a notat că Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamanților. Curtea a stabilit că a avut loc încălcarea Convenției în toate cauzele, obligând guvernul rus să le achite reclamanților diferite despăgubiri pentru prejudiciul moral și costuri și cheltuieli.
34.	MATCENCO (10094/10)	17.09.2019 17.09.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 5 § 1 și 5 §§ 1 și 4 din Convenție. Potrivit reclamantului, el a fost arestat de către structurile nerecunoscutei „rmn”, fiind învinuit de comiterea unei escrocherii, ulterior fiind supus relexor tratamentelor prin fracturarea unui deget și simulare de execuție. La 20 aprilie 2010 Procuratura Generală a Republicii Moldova a deschis o cauză penală cu privire la plângerea reclamantului din cauza privării sale ilegale de libertate. La 29 aprilie 2010, la cererea autorităților Republicii Moldova, o delegație a Comitetului Internațional al Crucii Roșii a vizitat reclamantul în detenție. În iunie 2010 reclamantul a fost condamnat de instanțele neconstituționale ale „rmn” la 9 ani de privațiune de libertate pentru comiterea escrocheriei. Rudele reclamantului au primit acces pentru a-l vizita abia la 20 septembrie 2010. Curtea a obligat Federația Rusă să achite reclamantului 20000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 euro pentru costuri și cheltuieli.

35.	BERZAN și alții (56618/08)	17.09.2019 17.09.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolelor 3, 5 § 1 și 13 din Convenție. Reclamanții au pretins că au fost lipsiți ilegal de libertate de către autoritățile nerecunoscutei „rmn”. Unii reclamanți au înaintat plângeri și cu privire la lipsa unui remediu efectiv. Autoritățile constituționale ale Republicii Moldova au inițiat cauze penale pe faptul răpirii și al privării ilegale de libertate. De asemenea, în cazul ultimelor trei cereri menționate în tabelul anexat la hotărâre, datorită recursurilor înaintate de către reclamanți, Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova a anulat deciziile pretinselor instanțe din „rmn”, care îi „condamnaseră” pe reclamanți. Astfel, Curtea a declarat admisibile plângerile reclamanților în baza Articolelor 3, 5 § 1 și 13 din Convenție, a recunoscut încălcarea de către Federația Rusă a Convenției și a obligat guvernul rus să achite în total 241850 de euro pentru prejudiciu moral, 1600 de euro pentru prejudiciu material și 15300 de euro pentru costuri și cheltuieli.
36.	ISTRATYI (15956/11)	17.09.2019 17.09.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 5 § 1 din Convenție din cauza arestării sale de către structurile „rmn” la 30 iunie 2008. Prin hotărârea judecătorească Râbnița din „rmn” din 8 iunie 2009, reclamantul a fost condamnat la 2,5 ani de închisoare pentru furt și escrocherie. În perioada arestului preventiv, reclamantul a fost deținut în izolatoarele de miliție din Râbnița. La 17 iulie 2009 reclamantul a fost transferat în penitenciarul nr. 1 din Hlinaia. Potrivit unui certificat medical din 17 august 2010, reclamantul a suferit de consecințele unei leziuni cerebrale și hipertensiune arterială. La 31 decembrie 2010 reclamantul a fost eliberat de către structurile „rmn”. Constatând că a avut loc o încălcare a Articolelor 3 și 5 din Convenție, Curtea a obligat Federația Rusă să-i achite reclamantului 20000 de euro pentru prejudiciul moral.
37.	FILIN (48841/11)	17.09.2019 17.09.2019	Reclamantul, s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3, 5 § 1 și 13 din Convenție. La 25 martie 2009 trei persoane au sunat la ușă, dându-se drept polițiști moldoveni, și l-au invitat pe reclamant la comisariatul de poliție din sectorul Ciocana, mun. Chișinău. El a mers împreună cu preținșii polițiști, însă la aproximativ o jumătate de oră după aceste evenimente reclamantul și-a sunat soția să o informeze că se afla la sectorul de poliție Dubăsari, într-o zonă controlată de către structurile „rmn”. La 21 octombrie 2009, judecătoria Dubăsari din „rmn” l-a găsit vinovat pe reclamant de comiterea unui jaf armat produs în „rmn”, condamându-l la 8 ani de închisoare. Hotărârea a fost menținută de către pretinsa curte supremă a „rmn”. În baza unei plângeri a reclamantului, Procuratura Generală a Republicii Moldova a inițiat o cauză penală. Ulterior cauza penală a fost încetată pe motiv că nu fusese posibil de identificat vreo persoană vinovată. La 9 iulie 2010 reclamantul a depus o acțiune civilă împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova, solicitând despăgubiri pentru reținerea și arestul său de către autoritățile „rmn”. La 22 ianuarie 2013 Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova a declarat nulitatea deciziilor instanțelor penale din „rmn”, adoptate împotriva reclamantului. Curtea a constatat că reclamantul a fost arestat pe teritoriul Republicii Moldova. Cu toate acestea, ea nu a putut concluziona că ofițerii moldoveni ar fi fost implicați direct în aceste evenimente. Pe de altă parte, nefiind contestat faptul că milițienii din „rmn” au arestat reclamantul pe teritoriul controlat de către autoritățile moldovenești și apoi l-au transportat în regiunea transnistreană, Curtea observă că Guvernul Republicii Moldova nu a explicat modul în care automobilul milițienilor din „rmn” a putut traversa fără dificultăți posturile de control, cu reclamantul în habitacul. În

			aceste condiții, Curtea nu este satisfăcută de faptul că autoritățile moldovenești nu au depus eforturi adecvate și suficiente pentru a împiedica reținerea ilegală a reclamantului. Astfel, Republica Moldova a fost obligată să achite reclamantului 8000 de euro pentru prejudiciul moral și 800 de euro pentru costuri și cheltuieli. De asemenea, Curtea a obligat Federația Rusă să-i achite reclamantului 12000 de euro pentru prejudiciul moral și 1200 de euro pentru costuri și cheltuieli.
38.	NEGRUȚA (3445/13)	17.09.2019 17.09.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 5 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza pretensei arestări a acestuia în orașul Rezina de către ofițeri ai CNA și a transmiterii ulterioare a reclamantului către milițienii din „rmn”. La scurt timp după reținere, reclamantul a fost transportat de către ofițerii „rmn” în regiunea transnistreană, unde reclamantul a fost pus sub acuzare pentru corupție, rămânând în arest preventiv până la 8 iunie 2012, când a fost condamnat la 4,5 ani privațiune de libertate. De asemenea, pretinsa curte supremă a „rmn” a dispus confiscarea unei mașini care aparținea reclamantului. La 29 iunie 2012 reclamantul a fost transferat în închisoarea nr. 1 din Hlinaia. Reclamantul a susținut că fusese deținut împreună cu alți 34 de oameni într-o baracă-depozit, unii din deținuți suferind de diferite boli, inclusiv HIV/SIDA, hepatită și tuberculoză, condițiile de detenție fiind dezastruoase. La 24 ianuarie 2013 autoritățile Republicii Moldova au inițiat cauze penale împotriva celor doi ofițeri, însă acestea au fost încetate. Reclamantul a fost eliberat din detenție la 27 octombrie 2014. Cu referire la obligațiile pozitive ale Republicii Moldova, <i>id est</i> asigurarea respectării drepturilor reclamantului, Curtea constată că reclamantul a fost arestat pe teritoriul controlat de Republica Moldova și apoi transferat în „rmn”. Curtea constată că există o contradicție între poziția reclamantului și a Guvernului Republicii Moldova cu privire la circumstanțele exacte ale arestului. În orice caz, Curtea a subliniat că părțile nu au contestat faptul că ofițerii moldoveni au fost prezenți la fața locului la momentul reținerii reclamantului. Curtea notează în acest sens că nimic nu indică asupra faptului că autoritățile moldovenești ar fi fost împiedicate să se opună acestui arest. Prin urmare nu se poate concluziona că autoritățile moldovene au depus eforturi pentru a proteja interesele reclamantului. Astfel, Republica Moldova a fost obligată să achite reclamantului 5600 de euro pentru prejudiciul moral și 700 de euro pentru costuri și cheltuieli. De asemenea, Curtea a obligat Federația Rusă să-i achite reclamantului 9400 de euro pentru prejudiciul moral și 1200 de euro pentru costuri și cheltuieli.

39.	UNTILOV (80882/13)	17.09.2019 17.09.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 13 din Convenție din cauza condițiilor inumane de detenție și a lipsei unui remediu efectiv. La 27 octombrie 2009 structurile „rnm” au arestat reclamantul, acesta fiind suspectat de trafic de droguri. Reclamantul a fost plasat în arest preventiv până la 26 octombrie 2011. În această perioadă el a fost deținut în sectorul de miliție Tiraspol, penitenciarul nr. 1 din Hlinaia, sectorul de miliție Bender și penitenciarul nr. 3 din Tiraspol. Cu referire la condițiile de detenție, reclamantul a invocat, inter alia, celulele supraaglomerate, lipsa aerisirii, umiditatea ridicată, veceul neseplat de celulă, mâncare de proastă calitate, precum și insecte și mușegai. La 26 octombrie 2011 preținsa judecătoreie Bender din „rnm” a declarat reclamantul vinovat de comiterea infracțiunii imputate și l-a condamnat la 16,5 ani de închisoare. La 22 noiembrie 2011 curtea supremă din „rnm” a redus pedeapsa la 15 ani de închisoare. Ulterior, reclamantul a fost transferat în penitenciarul nr. 2 din Tiraspol, în condiții de detenție necorespunzătoare. Astfel, Federația Rusă a fost obligată să achite reclamantului 20000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
40.	IOVCEV și alții (40942/14)	17.09.2019 17.09.2019	Cauza se referă la plângerile cu privire la presiunile la care au fost supuse patru școli cu predare în limba română din regiunea transnistreană în perioada 2013–2014. Reclamanții sunt cinci elevi, trei părinți și 10 membri ai personalului școlilor respective, care utilizau grafia latină și urmau curriculumul școlar aprobat de către Ministerul Educației al Republica Moldova. Reclamanții au susținut că au fost supuși presiunilor structurilor „rnm” în cadrul unei campanii de hărțuire și intimidare împotriva școlilor cu predare în limba română în perioada 2013-2014. Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolelor 5 § 1 și 8 din Convenție, și a Articolului 2 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu referire însă la jurisdicția Federației Ruse, Curtea a stabilit că aceasta a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rnm” în perioada relevantă în speță. Astfel, Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolelor 5 § 1 și 8 din Convenție și a Articolului 2 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Federația Rusă, obligând guvernul rus să le achite reclamanților Ion Iovcev, Tamara Muntean și Valeriu Climov câte 12000 de euro pentru prejudiciul moral și reclamanților din anexa nr. 2 și 3 la hotărâre câte 6000 de euro, precum și 5000 de euro pentru costuri și cheltuieli.

41.	BABCHIN (55698/14)	17.09.2019 17.09.2019	Cauza se referă la reținerea reclamantului de către preținsele autorități ale nerecunoscutei „rmn” și confiscarea bunurilor acestuia. În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 3, 5 §§ 1 și 4 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu referire la jurisdicția statelor reclamate în contextul evenimentelor produse în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea și-a reiterat principiile generale din cauzele <i>Ilașcu și alții</i>, <i>Catan și alții</i> și <i>Mozer</i>. Curtea a notat că Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamantului. Cu referire însă la jurisdicția Federației Ruse, Curtea a stabilit că aceasta a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rmn” în perioada relevantă în speță. În lumina acestei concluzii și în conformitate cu jurisprudența sa, Curtea a considerat că nu este necesar să mai stabilească dacă Federația Rusă a exercitat un control efectiv asupra politicilor și a acțiunilor preținsei administrații locale din raioanele de est ale Republicii Moldova. În virtutea sprijinului său militar, economic și politic continuu acordat structurilor „rmn”, care nu ar fi putut supraviețui altfel, Federația Rusă este responsabilă pentru încălcarea drepturilor reclamantului garantate de Convenție. Astfel, Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolelor 3, 5 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Federația Rusă. Curtea a rezervat aplicarea Articolului 41 din Convenție, oferindu-le părților trei luni pentru a veni cu comentarii cu referire la orice acord la care ar putea ajunge cu reclamantul.
42.	BOTNARI (74441/14)	01.10.2019 01.10.2019	La 5 iunie 2018 Curtea a emis o hotărâre în privința reclamantei prin care a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție, din cauza condițiilor inumane în care fusese deținută în Penitenciarul nr. 13, începând cu 5 iunie 2013 și până la data pronunțării hotărârii Curții, și a asistenței medicale necorespunzătoare. De asemenea, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 13 din Convenție, ținând cont de absența remediilor naționale efective în privința plângerilor referitoare la condițiile de detenție. Astfel, Curtea i-a acordat reclamantei 10000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli. La 6 iunie 2018, Agentul guvernamental a informat Curtea că informația prezentată de către acesta la 19 ianuarie 2018 cu referire la data eliberării reclamantei din detenție (<i>id est</i> 17 noiembrie 2016), nu fusese inclusă în hotărârea pronunțată la 5 iunie 2018, și a solicitat rectificarea și revizuirea hotărârii respective, în conformitate cu Articolul 80 din Regulamentul Curții. Curtea a acceptat cererea depusă de către Guvern și, astfel, a decis revizuirea paragrafelor 9, 27, 28 și 50 din hotărârea pronunțată la 5 iunie 2018. Astfel, ținând cont de faptul că cererea respectivă fusese depusă la 20 noiembrie 2014, Curtea a considerat că numai plângerea referitoare la ultima perioadă de detenție în Penitenciarul nr. 13 din Chișinău, <i>id est</i> cea cuprinsă între 5 iunie 2013 și 17 noiembrie 2016, a fost depusă cu respectarea termenului limită prevăzut de către Articolul 35 din Convenție. În consecință, celelalte plângeri au fost declarate inadmisibile, în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție. Prin urmare, Curtea a redus cuantumul despăgubirilor, acordându-i reclamantei 7500 de euro pentru prejudiciul moral suferit pe durata detenției sale în Penitenciarul nr. 13 pentru perioada 5 iunie 2013 – 17 noiembrie 2016, și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli, revizuiind astfel și punctul 4 din partea dispozitivă a hotărârii pronunțate la 5 iunie 2018.

43.	CAȘU (75524/13)	01.10.2019 01.10.2019	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 5 § 3 din Convenție, invocând faptul că instanțele naționale nu oferiseră motive suficiente pentru aplicarea măsurii preventive sub formă de arest și prelungirea detenției. Ținând cont de circumstanțele de fapt ale cauzei, Curtea a notat că reclamanta fusese deținută în mod repetat, de fiecare dată în baza acelorași motive, timp de aproximativ douăzeci de luni. Motivele păreau a fi pur și simplu parafrazate din Codul de procedură penală, fără a fi explicat modul în care ele erau aplicabile speței. Instanțele nu au explicat de ce ele considerau că reclamanta s-ar fi eschivat de la organele de anchetă sau ar fi comis din nou o infracțiune, și nici nu au explicat în ce mod reclamanta ar fi putut falsifica probele ori influența martorii. Prolungirea automată a detenției reclamantei a fost demonstrată, în continuare, prin primele încheieri (din martie și aprilie 2012), în conținutul cărora instanțele au utilizat același text. În plus, Curtea a observat că detenția reclamantei pentru aproape douăzeci de luni a fost contrară articolului 186 § 4 din Codul de procedură penală, care limita durata arestului preventiv al minorilor la patru luni. În acest context, Curtea a concluzionat că detenția reclamantei a fost excesiv de lungă, aceasta eșuând să se bazeze pe motive relevante și suficiente, și a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție. În final, Curtea a acordat reclamantei 3000 de euro pentru prejudiciul moral.
44.	MITROPOLIA BASARABIEI ȘI PAROHIA NAȘTEREA MAICII DOMNULUI (65637/10)	01.10.2019 01.10.2019	În fața Curții, reclamantele s-au plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că prin emiterea deciziei din 20 aprilie 2010 de casare a hotărârii definitive în favoarea acestora, Curtea de Apel Bălți a încălcat principiul securității raporturilor juridice și dreptul lor de proprietate. Curtea a notat că revizuirea hotărârii judecătorești definitive din 20 octombrie 2005 a fost utilizată de către Curtea de Apel Bălți într-un mod incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice. În opinia Curții, certificatul din 7 iunie 2002 prezentat de către revizuent nu fusese o circumstanță nouă care ar fi avut o importanță fundamentală în vederea soluționării cauzei. Prin urmare, a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat reclamantelor 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1760 de euro pentru costuri și cheltuieli.

45.	MOSCALCIUC (42921/10)	01.01.2019 01.01.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 5 § 3 din Convenție, invocând că instanțele naționale nu au motivat relevant și suficient deciziile lor cu privire la aplicarea și prelungirea arestului preventiv în privința sa și că, de asemenea, condițiile materiale de detenție erau inadecvate. La 19 martie 2019 Curtea a declarat inadmisibilă plângerea reclamantului în baza Articolului 3 din Convenție. Cu privire la alegația reclamantului în baza Articolului 5 § 3 din Convenție, Curtea a constatat că arestul reclamantului a fost prelungit în mod repetat, pentru o perioadă mai mare de doi ani, de fiecare dată fiind invocate aceleași temeuri. Motivele se limitau la parafrizarea prevederilor din Codul de procedură penală cu privire la arest, fără a explica modul în care au fost acestea aplicate concret în privința reclamantului. În opinia Curții, este determinant faptul că deținerea reclamantului în arest preventiv pentru mai mult de doi ani a fost contrară articolului 25 alin. (4) din Constituție, <i>id est</i> cu depășirea termenului de 12 luni. Prin urmare, niciun motiv pentru prelungirea detenției reclamantului nu ar putea fi considerat relevant și suficient. În consecință, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție. Reclamantul nu a solicitat repararea prejudiciului cauzat și, prin urmare, Curtea a considerat că nu există motive de a-i acorda despăgubiri reclamantului.
46.	GRAMA și DÎRUL (28432/06 și 5665/07)	18.09.2018 04.02.2019	Reclamanții și-au înregistrat mașinile la autoritățile Republicii Moldova și aveau plăcuțe de înmatriculare moldovenești. La 17 noiembrie 2005 și 21 decembrie 2006 structurile vamale ale autoprocimatei „rmn” au oprit reclamanții și le-au confiscat mașinile din motiv că acestea aveau plăcuțe moldovenești, că nu erau înregistrate la structurile vamale ale „rmn” și că nici o taxă vamală nu a fost achitată pentru utilizarea lor temporară pe teritoriul „rmn”. Reclamanții au fost obligați să achite amenzi pentru a-și recupera mașinile. Ei au avut acces la mașinile lor la 16 decembrie 2005 și 27 decembrie 2006, după ce au achitat amenzile. Reclamanții au susținut în fața Curții că s-ar fi plâns autorităților Republicii Moldova și că ele nu ar fi întreprins nimic în acest sens. Cu privire la pretinsa încălcare a Articolului nr. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, respingând excepțiile preliminare invocate de către statele reclamate, Curtea a constatat că Republica Moldova nu a eșuat în îndeplinirea obligațiilor sale pozitive, pe care le avea în raport cu reclamanții, pe când responsabilitatea Rusiei urma a fi angajată, în virtutea controlul efectiv exercitat de către aceasta asupra „rmn”. Astfel, Curtea a concluzionat că Federația Rusă a încălcat Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Referitor la pretinsa încălcare a Articolului 13 din Convenție coroborat cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, statuând asupra admisibilității plângerii, Curtea a constatat că reclamanții nu au dispus de un remediu intern eficient pentru a se plânge în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu referire la responsabilitatea statelor reclamate pentru pretinsa încălcare nominalizată, Curtea a făcut referire la cauza <i>Mozer</i> și a concluzionat că Federația Rusă a încălcat Articolul 13 din Convenție coroborat cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În cele din urmă, Curtea a obligat Federația Rusă să achite primului reclamant 5 euro pentru prejudiciu material, 3000 de euro pentru prejudiciul moral și 1800 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate de către acesta. De asemenea, Federația Rusă trebuie să-i achite celui de-al doilea reclamant 8 euro pentru prejudiciul material, 3000 de euro pentru prejudiciul moral și 1800 euro pentru costuri și cheltuieli.

47.	DELI (42010/06)	22.10.2019 22.10.2019	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând lipsa de imparțialitate a judecătorului la aplicarea pedepsei contravenționale. De asemenea, reclamantul s-a plâns de necitarea sa, în modul corespunzător, în fața Curții de Apel Chișinău, precum și de eșecul instanței de recurs de a-și motiva decizia. Curtea a notat că – din toate mecanismele căilor de atac puse la dispoziția unui justițiabil care pretinde lipsa de imparțialitate a judecătorului implicat în examinarea cauzei sale – niciunul nu a funcționat în cauza dată. Deși acest lucru face imposibilă stabilirea cu exactitate a părțirii unui judecător, un observator independent ar putea să fie îngrijorat, în mod absolut firesc, cu privire la apariția unei astfel de prejudecăți. Astfel, Curtea a concluzionat a existat o încălcare a principiului de imparțialitate, în baza testelor obiective și subiective. Referitor la participarea efectivă a reclamantului la ședința Curții de Apel Chișinău, Curtea a reținut că reclamantul nu a fost citat în modul corespunzător pentru a participa la judecarea cauzei sale, și, prin urmare, a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și sub acest aspect. Curtea a acordat reclamantului 1500 de euro pentru prejudiciul moral și 17 euro pentru costuri și cheltuieli.
48.	PISICĂ (23641/17)	29.10.2019 29.01.2020	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 8 din Convenție, invocând eșecul autorităților naționale de a asigura executarea unei decizii irevocabile de stabilire a domiciliului copiilor săi minori cu ea. De asemenea, ea s-a plâns că autoritățile naționale nu au întreprins măsuri suficiente în vederea prevenirii abuzului emoțional suferit de către copii. Curtea a notat că în pofida cererii reclamantei referitoare la celeritatea examinării cauzei cu privire la stabilirea domiciliului copiilor, precum și a numeroaselor sale plângeri adresate autorităților cu privire la acțiunile fostului ei soț, instanța de fond a avut nevoie de un an și jumătate pentru a se pronunța în acest sens. Curtea a enunțat că, în cazurile referitoare la relația dintre părinți și copii, statele au obligația unei diligențe excepționale, ținând cont de riscul că trecerea timpului poate avea consecințe ireparabile asupra relațiilor dintre copii și părintele care nu locuiește cu ei. Prin urmare, Curtea a conchis că această întârziere în soluționarea cauzei vine în contradicție cu principiul diligenței excepționale. Cu privire la alegația reclamantei referitoare la executarea unei decizii irevocabile, Curtea a notat că autoritățile nu au rămas totalmente pasive și au întreprins o serie de măsuri relevante în acest sens. Cu toate acestea, după prima tentativă a executorului judecătoresc de punere în executare a deciziei respective, autoritățile au rămas aparent inactive, cu excepția executorului judecătoresc, care (în opinia Curții de Apel Chișinău, în mod inutil) a solicitat explicarea acelei decizii cu privire la ordinea și modul de executare a acesteia, inclusiv la permisiunea de a intra forțat în domiciliul fostului soț al reclamantei. Curtea a concluzionat că autoritățile naționale nu au acționat cu diligența excepțională necesară și nu și-au îndeplinit obligațiile pozitive în baza Articolului 8 din Convenție. Prin urmare, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție, acordându-i reclamantei 12000 de euro pentru prejudiciul moral și 2000 de euro pentru costuri și cheltuieli.

49.	PREPELIȚA (50799/14)	03.12.2019 03.12.2019	Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns de maltratarea sa de către poliție în timpul reținerii sale, dar și de lipsa unei investigații efective în acest sens. Curtea a notat că Guvernul a oferit explicații cu referire la excoriațiile de pe fața reclamantului, însă Curtea nu a luat drept o explicație plauzibilă argumentele Guvernului în privința celorlalte vătămări corporale, <i>id est</i> fractura antebrăului și contuziile din regiunea toracelui. Prin urmare, Curtea a notat că autoritățile nu au putut aduce probe convingătoare cu privire la lipsa maltratării reclamantului în timpul reținerii sale și a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție sub aspect material. De asemenea, Curtea a notat neajunsuri și cu referire la investigarea plângerilor reclamantului. Ea a subliniat că urmărirea penală a fost pornită la o lună de la depunerea plângerii de către reclamant. Alegațiile reclamantului cu privire la pretinsa influențare de către colaboratorii de poliție a unui martor nu au fost luate în considerare. În același timp, au existat neconcordanțe neelucidate dintre declarațiile martorilor făcute în favoarea colaboratorilor de poliție și declarațiile celor din urmă. Totodată, aparent nu a avut loc nicio confruntare dintre reclamant și colaboratorii de poliție. Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 3 din Convenție și sub aspect procedural. În consecință, Curtea a acordat reclamantului 12000 de euro pentru prejudiciul moral și 18 euro pentru prejudiciul material.
50.	CIOBANU (44896/11)	03.12.2019 03.12.2019	Reclamantul a invocat în fața Curții încălcarea dreptului său la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, ca urmare a eșecului instanței de apel de a reaudia martorii înainte să dispună casarea sentinței de achitare pronunțată de către instanța de fond. La 14 februarie 2019 Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală în această cauză, recunoscând în mod expres încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și invitând Curtea să radieze cauza de pe rol. Cu privire la satisfacția echitabilă, Guvernul a considerat că recunoașterea expresă a încălcării Convenției ar constitui o satisfacție echitabilă pentru reclamant. Examinând declarația unilaterală în spiritul principiilor ce rezultă din jurisprudența sa la acest capitol, Curtea nu a fost convinsă de faptul că termenii acesteia ar putea pune capăt încălcării și ar oferi o reparație în această privință, astfel încât să fie restabilită, pe cât posibil, situația care a existat anterior încălcării. În special, Curtea a notat că Guvernul nu a propus despăgubiri pentru prejudiciul moral și costuri și cheltuieli. Din aceste motive, Curtea a considerat că declarația unilaterală nu oferea o bază suficientă pentru ca aceasta să constate că respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție nu ar impune continuarea examinării cererii. Astfel, Curtea a respins solicitarea Guvernului de a radia cauza de pe rol. Curtea a concluzionat că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, acordând reclamantului 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 810 euro pentru costuri și cheltuieli.
51.	ROMAN (13274/07)	03.12.2019 03.12.2019	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolelor 6, 8 și 13 din Convenție, invocând că deciziile instanțelor naționale de judecată nu fuseseră motivate suficient și că autoritățile naționale nu au întreprins măsurile necesare în vederea contracărării incidentelor de tulburare a liniștii pe timp de noapte în urma activității restaurantului din vecinătatea reclamantei. Cu referire la plângerea reclamantei în baza Articolului 8 din Convenție, Curtea a constatat că inconveniente suferite de către reclamantă cu privire la activitatea restaurantului au fost suficient de serioase, impunând autorităților naționale obligația de a adopta măsuri pentru respectarea dreptului acesteia la viața privată și de

			familie. Prin urmare, Curtea a conchis că autoritățile naționale nu și-au îndeplinit obligațiile pozitive, în consecință având loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție, și i-a acordat reclamantei 4500 de euro pentru prejudiciul moral și 1685 euro pentru costuri și cheltuieli.
52.	SNEGUR (22775/07)	03.12.2019 03.12.2019	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând încălcarea dreptului său la un proces echitabil prin admiterea unei acțiuni tardive și prin nemotivarea deciziei Curții Supreme de Justiție, aceasta eșuând, în concepția reclamantei, să examineze argumentele cu privire la termenul de prescripție aplicabil procedurilor administrative și a admiterii unei acțiuni tardive. Curtea a notat că admiterea spre examinare a acțiunii tardive a fost utilizată de către instanțele judecătorești naționale într-un mod incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice și a reținut că acestea au eșuat să se pronunțe cu privire la chestiunea esențială în această cauză, <i>id est</i> la respectarea termenului de prescripție. Respectiv, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 și, prin urmare, a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat reclamantei 3000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli. Curtea a decis să rezerve aspectul cu referire la prejudiciul material pentru o procedură ulterioară, invitând Guvernul și reclamanta să o informeze în decurs de trei luni despre orice acord la care ar putea ajunge.
53.	CONSOCIVIL S.A. (25795/07)	03.12.2019 03.12.2019	Invocând caracterul arbitrar al hotărârilor instanțelor judecătorești naționale în privința sa, societatea reclamantă s-a plâns de încălcarea prevederilor Articolului 6 § 1 din Convenție. În contextul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ea a susținut că a fost victima unei ingerințe nejustificate în dreptul său la respectarea proprietății sale. În cele din urmă, ea s-a plâns că nu a beneficiat de un remediu național eficient în sensul Articolului 13 din Convenție. Curtea a reținut că, la 3 martie 2003, Primăria municipiului Chișinău și societatea reclamantă au semnat un proces-verbal de recepție finală în baza căruia societatea reclamantă și-a înregistrat dreptul de proprietate. De asemenea, Curtea a remarcat faptul că Universitatea de Stat de Educație Fizică și Sport și-a depus acțiunea la 4 iunie 2007, <i>id est</i> după mai bine de patru ani, fără a cere repunerea în termen. De asemenea, ea a subliniat că, în fața Curții de Apel Chișinău și a Curții Supreme de Justiție, societatea reclamantă și-a expus în mod clar și precis excepția cu privire la prescripția acțiunii, care a fost relevantă și decisivă. Dacă s-ar fi constatat că este întemeiată, acțiunea ar fi trebuit respinsă. Cu toate acestea, Curtea de Apel Chișinău și Curtea Supremă de Justiție nu s-au referit la acest aspect. În lipsa unui răspuns explicit din partea acestora, Curtea a fost în imposibilitate să identifice dacă instanțele pur și simplu au ignorat acest aspect al cererii sau, pe de altă parte, care ar fi fost motive din care ele au ales să respingă această excepție cu privire la expirarea termenului de prescripție. De asemenea, Curtea a reținut că instanțele naționale au anulat dreptul de proprietate al societății reclamante, în principal, pe motiv că acel drept ar fi fost înregistrat în baza unor documente care ulterior au fost anulate printr-o hotărâre judecătorească. Nici Curtea de Apel Chișinău, nici Curtea Supremă de Justiție nu au examinat argumentul societății reclamante potrivit căruia respectivele documente se refereau la un alt bun. Curtea a reținut că instanțele naționale nu s-au pronunțat nici asupra argumentelor societății reclamante cu privire la procedura de evacuare. Ținând cont de aceste circumstanțe, Curtea a constatat că procedurile referitoare la

			anularea dreptului de proprietate al societății reclamante și a evacuării acesteia din complexul sportiv nu au fost echitabile și că, în consecință, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat societății reclamante 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1700 de euro pentru costuri și cheltuieli.
54.	FABRICA DE ZAHĂR DIN GHINDEȘTI S.A. (54813/08)	03.12.2019 03.12.2019	Invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, compania reclamantă s-a plâns că instanțele naționale de judecată au admis o cererea tardivă de recurs a băncii B., repunerea în termen având loc cu încălcarea legislației naționale. Curtea a notat că banca B. a depus o cerere de recurs cu o întârziere de cinci luni, deși Curtea Supremă de Justiție a repus-o în termen, considerând că întârzierea fusese justificată de unele probleme legate de obținerea documentelor necesare pentru achitarea taxei de stat, în timp ce banca B. depusese deja o cerere de recurs, care a fost restituită ca tardivă de Curtea Supremă de Justiție, fără a invoca dificultăți la acel moment. De asemenea, Curtea a observat că potrivit Codului de procedură civilă, depunerea unui nou recurs nu era posibilă dacă acesta a fost restituit din cauza tardivității. În final, Curtea Supremă de Justiție nu a verificat respectarea termenului de treizeci de zile la admiterea cererii de repunere în termen depusă de bancă B. Prin urmare, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În consecință, Curtea a acordat companiei reclamante 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1400 de euro pentru costuri și cheltuieli. Curtea a decis să rezerve aspectului cu referire la prejudiciul material pentru o procedură ulterioară, invitând Guvernul și compania reclamantă să o informeze în decurs de trei luni despre orice acord la care ar putea ajunge.

DECIZII			
Nr.	Titlul și nr. cererii	Data adoptării (1) notificării (2)	Descrierea sumară a deciziei
1.	NĂSTASE (74444/11)	04.12.2018 17.01.2019	Cererea se referă la condamnarea definitivă în contumacie a reclamantului, din cauza refuzului său de a se întoarce din Federația Rusă și de a se prezenta în fața instanței de judecată pentru a participa personal la examinarea cauzei penale împotriva sa. Invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții că nu a beneficiat de un proces echitabil, deoarece atât urmărirea penală, cât și judecarea cauzei în fața instanțelor judecătorești naționale, avuseseră loc în lipsa sa. El a susținut că autoritățile ruse au informat autoritățile Republicii Moldova despre reținerea sa cu o zi înainte de ședința de judecată la Curtea de Apel Chișinău, instanța trebuind – în concepția reclamantului – să amâne ședința pentru a-i permite să fie prezent. Curtea a considerat că, prin atitudinea sa, anume reclamantul a determinat examinarea cauzei în absența sa de către instanțele judecătorești naționale, concluzionând că, prin acțiunile sale, reclamantul a renunțat la dreptul său de a se apăra personal. Totodată, având în vedere că prezenta cauză nu se referă la un acuzat necitat sau nereprezentat de către un avocat și ținând cont de marja de apreciere a autorităților naționale, Curtea a considerat că, de fapt, condamnarea reclamantului <i>in absentia</i> și refuzul instanțelor de a reexamina cauza în prezența sa nu au constituit o pedeapsă disproporționată. Curtea a considerat că cererea reclamantului a fost vădit nefondată și, prin urmare, a declarat-o inadmisibilă în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.
2.	BELOZIOROV și MOLODȚOVA (3368/12)	17.01.2019 17.02.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 5 din Convenție cu privire la detenția ilegală a primului reclamant într-un izolator de urmărire penală din raioanele de est ale Republicii Moldova și la condițiile inumane de detenție din acel izolator. La 3 mai 2018 Curtea a fost informată despre decesul primului reclamant. La 1 octombrie 2018 Curtea a fost informată că a doua reclamantă nu intenționa să-și mai mențină cererea pe rol. Ținând cont de aceste circumstanțe și de prevederile Articolului 37 § 1 din Convenție, Curtea constată că nu există circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor omului garantate de către Convenție și Protocoalele sale și consideră că nu există vreun motiv care ar justifica examinarea cererii în continuare. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.

3.	BEKTAŞ (1015/13)	22.01.2019 14.02.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând eșecul autorităților moldovene de a se pronunța cu privire la cererea sa vizând întoarcerea fiicei sale în Turcia, în contextul unei cauze de răpire internațională de copii. După ce încercările de soluționare amiabilă a cauzei au eșuat, la 8 iunie 2018 Guvernul a prezentat o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului reclamantului la respectarea vieții sale de familie, propunând în acest sens achitarea sumei de 8000 de euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Reclamantul a declarat că nu era de acord cu termenii declarației unilaterale prezentate de către Guvern, considerând că suma propusă era prea mică. Curtea a notat că fiica reclamantului s-a aflat în Republica Moldova încă de la vârsta de trei ani și, prin urmare, nu a fost convinsă de faptul că reîntoarcerea acesteia în Turcia după o asemenea perioadă ar fi în interesul ei. Totodată, Curtea a considerat că suma pe care Guvernul s-a angajat să o achite reclamantului pentru încălcarea dreptului său garantat de Articolul 8 din Convenție este în concordanță cu sumele pe care aceasta le-a acordat în cauze similare versus Republica Moldova. Prin urmare, considerând că respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale nu impune continuarea examinării cererii, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (c) din Convenție.
----	---------------------	--------------------------	---

4.	LUNCAȘU (38202/10)	05.02.2019 07.03.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3, 5 § 2, 6 §§ 1 și 3 a), b) din Convenție, invocând relele tratamente la care a fost supus pe parcursul urmăririi penale și absența unei anchete efective în acest sens. De asemenea, el s-a plâns și de lipsa imparțialității judecătorilor în examinarea cauzei sale. Reclamantul a mai susținut că nu ar fi dispus de timpul și facilitățile necesare pentru pregătirea apărării sale în fața instanței de apel, iar actele și deciziile adoptate de procuratură și instanțele de judecată nu ar fi fost oferite și traduse în limba pe care o cunoștea reclamantul, <i>id est</i> rusa. Ținând cont de circumstanțele cauzei, Curtea a notat că reclamantul nu s-a prevalat de căile interne de recurs disponibile cu referire la pretențiile sale în baza Articolului 3 din Convenție; el a eșuat să conteste ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 3 februarie 2009 în fața judecătorului de instrucție. Din acest considerent, Curtea a declarat acest capăt de cerere inadmisibil în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție. Referitor la alegațiile reclamantului cu privire la pretinsul eșec al instanțelor de emite anumite acte în limba rusă, Curtea notează că din materialele dosarului nu rezultă că reclamantul ar fi întâmpinat dificultăți de comunicare în limba de stat în cadrul investigațiilor și nici nu rezultă că acesta ar fi solicitat procuraturii sau instanțelor traducerea acelor acte în limba rusă, reclamantul fiind asistat pe tot parcursul procesului de către un avocat. Prin urmare, Curtea a declarat acest capăt de cerere inadmisibil în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție. În cele din urmă, cu referire la pretinsa încălcare a garanțiilor procedurale în fața instanței de apel în vederea pregătirii apărării reclamantului, Curtea a constatat că reclamantul a fost de acord să fie reprezentat de către un avocat din oficiu, deoarece nu încheiase un contract de asistență juridică cu fostul său avocat. De asemenea, din materialele dosarului nu reiese că reclamantul sau apărătorul său ar fi solicitat, în cadrul ședințelor de judecată în fața instanței de apel, acordarea posibilității de a face cunoștință cu materialele dosarului și nici nu a solicitat amânarea ședințelor din acest motiv. Astfel, Curtea a decis că dreptul la un proces echitabil nu a fost încălcat și a respins acest capăt de cerere.
5.	FORESTA-FORT S.R.L. (36673/11)	05.02.2019 07.03.2019	Compania reclamantă s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție că instanțele naționale au dispus executarea unei hotărâri contrar termenului de prescripție de trei ani. Ea a susținut că procedurile de executare au fost inițiate de către compania creditoare abia zece ani după adoptarea hotărârii și că instanțele naționale ar fi admis abuziv cererea depusă în afara termenului de prescripție. După comunicarea cauzei, Guvernul a informat Curtea, <i>inter alia</i>, că pe parcursul a zece ani creditorul a încercat de mai multe ori să execute hotărârea respectivă, însă fără succes. Compania reclamantă nu a contestat acest fapt, iar Guvernul a invocat faptul că de fapt compania reclamantă nu a oferit vreo explicație cu privire la eșecul de a aduce la cunoștința Curții aceste circumstanțe. Curtea a constatat că într-adevăr compania reclamantă nu a explicat în nici un mod informația cu privire la anumite încercări de a pune în executare hotărârea vizată, aceasta având o importanță deosebită cu privire la admisibilitatea și fondul cererii. Ținând cont de importanța informațiilor pentru elucidarea corectă a circumstanțelor prezentei cauze, Curtea a decis să respingă cererea ca abuzivă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

6.	DRĂNICERU (31975/15)	12.02.2019 28.02.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 13 din Convenție, invocând condițiile de detenție din penitenciarul nr. 13 din Chișinău și de acordarea asistenței medicale necorespunzătoare. De asemenea, el s-a plâns și de lipsa unui remediu efectiv pentru realizarea drepturilor sale. Curtea a notat că reclamantul nu și-a justificat în mod corespunzător pretențiile cu privire pretinsa lipsă a asistenței medicale, menționând că acestuia i-a fost oferită asistența medicală necesară, inclusiv la solicitare. Prin urmare, ținând cont de actele medicale de care dispune, Curtea a declarat acest capăt de cerere inadmisibil. Cu referire la condițiile materiale de detenție, Curtea a reiterat constatările din hotărârea sa în cauza <i>Shishanov v. Republica Moldova</i>, accentuând eforturile autorităților naționale de a implementa un remediu preventiv și compensatoriu în contextul încălcărilor Articolului 3 din Convenție din cauza detenției în condiții inadecvate. În acest sens, având în vedere noul remediu preventiv și compensatoriu pentru condițiile inadecvate de detenție, instituit în Republica Moldova în baza Legii nr.163 din 20 iulie 2017 (în vigoare din 1 ianuarie 2019) și a Legii nr. 272 pentru modificarea Codului de procedură penală, Curtea consideră că, în principiu, acesta ar putea remedia în mod adecvat încălcările Convenției provocate de anumite condiții precare de detenție. Cu toate acestea, Curtea subliniază că această concluzie nu va prejudicia în niciun fel o eventuală reexaminare, după caz, a chestiunii cu privire la eficiența remediei respectiv în funcție de deciziile pronunțate de către instanțele naționale și a executării lor efective. Ea își păstrează competența de ultim control cu referire la plângerile formulate de către eventualii reclamânți care vor fi epuizat căile de recurs interne disponibile. De asemenea, Curtea a considerat că noul remediu instituit prin Legile nr. 163 și nr. 272 este adoptat, în principiu, în conformitate cu criteriile enunțate în hotărârea <i>Shishanov</i> și că el ar putea fi considerat <i>a priori</i> efectiv pentru contestarea condițiilor inadecvate de detenție în Republica Moldova. Ținând cont de aceste circumstanțe, Curtea a respins cererea reclamantului cu privire la condițiile inadecvate de detenție din cauza neepuizării remediei naționale. Prin urmare, Curtea a declarat prezenta cerere inadmisibilă în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție.
7.	COOPERATIVA DE CONSTRUCȚIE A LOCUINȚELOR nr. 223 (15898/15)	14.02.2019 07.03.2019	Compania reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând casarea neîntemeiată a unei hotărâri judecătorești irevocabile, pronunțată în favoarea sa. La 17 februarie 2017, avocatul companiei reclamante a informat Grefa Curții că aceasta nu mai avea vreo intenție să-și mențină cererea în fața Curții, deoarece prin decizia Curții Supreme de Justiție din 9 noiembrie 2016 fuseseră remediate încălcările pretinse de către compania reclamantă, fiindu-i acordate și despăgubiri în acest sens. În absența unor circumstanțe speciale legate de respectarea drepturilor garantate de către Convenție sau de protocoalele sale, Curtea a considerat nejustificată continuarea examinării cererii și a decis să radieze cererea de pe rol.

8.	ȘOITU (18835/08)	14.02.2019 07.03.2019	Reclamantul a invocat în fața Curții încălcarea dreptului său de acces la un tribunal, prevăzut de Articolul 6 § 1 din Convenție, ca urmare a eșecului instanțelor naționale de a-i examina cauza. Curtea a recepționat un acord de soluționare amiabilă a cauzei semnat de ambele părți, prin care reclamantul a acceptat să renunțe la orice plângeri înaintate față de Republica Moldova în privința circumstanțelor care au stat la baza acestei cereri, în schimbul achitării de către Guvern a sumei de 5300 de euro, care va determina soluționarea definitivă a cauzei. Considerând că acest acord este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale, și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării cererii, Curtea a decis să radieze cauza de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.
9.	V.B. (59958/10)	05.03.2019 28.03.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții de încălcarea Articolului 8 din Convenție din cauza eșecului autorităților de a respecta dreptul său la protecția datelor cu caracter medical. În urma analizei circumstanțelor cauzei și a jurisprudenței Curții în cauze similare, Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de reglementare amiabilă a cauzei. Astfel, Curtea a luat act de acordul respectiv, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite suma de 4330 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către reclamant a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în cauza dată, și a radiat cererii de pe rol, în baza Articolului 39 din Convenție.
10.	COBÎLCEANU și alte 12 cereri (72239/16)	19.03.2019 28.03.2019	Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 3 din Convenție, invocând condițiile materiale inadecvate de detenție și, în unele cereri, lipsa asistenței medicale corespunzătoare, precum și lipsa unui remediu efectiv pentru realizarea drepturilor lor. Făcând referire la decizia sa în cauza <i>Drăniceru</i> și având în vedere noul remediu preventiv și compensatoriu pentru condițiile inadecvate de detenție, instituit în Republica Moldova în baza Legii nr. 163 din 20 iulie 2017 (în vigoare din 1 ianuarie 2019) și a Legii nr. 272 pentru modificarea Codului de procedură penală, Curtea a considerat că, în principiu, acesta ar putea remedia în mod adecvat încălcările Convenției provocate de anumite condiții precare de detenție. Cu toate acestea, Curtea subliniază că această concluzie nu va prejudicia în niciun fel o eventuală reexaminare, după caz, a chestiunii cu privire la eficiența remediei respective în funcție de deciziile pronunțate de instanțele naționale și a executării lor efective. Ea își păstrează competența de ultim control cu referire la plângerile formulate de către eventualii reclamanți care vor fi epuizat căile de recurs interne disponibile. De asemenea, Curtea a considerat că noul remediu instituit prin Legile nr. 163 și nr. 272 este adoptat, în principiu, în conformitate cu criteriile enunțate în hotărârea <i>Shishanov</i> și că el ar putea fi considerat <i>a priori</i> efectiv pentru contestarea condițiilor inadecvate de detenție în Republica Moldova. Ținând cont de circumstanțele prezentate supra, Curtea a declarat cererile reclamanților inadmisibile din cauza neepuizării remediei naționale în acest sens.
11.	GRIGORAȘ și alte 4 cereri (25453/18)	19.03.2019 28.03.2019	
12.	FILAT și alte 4 cereri (11657/16)	19.03.2019 28.03.2019	
13.	BULGACOV și alte 41 cereri (54187/15)	19.03.2019 28.03.2019	
14.	BABAN și alte 33 cereri (3282/12)	19.03.2019 28.03.2019	
15.	TALAMBUȚA și alte 11 cereri (23151/09)	19.03.2019 28.03.2019	
16.	CODREANU și alte 23 cereri (22927/09)	19.03.2019 28.03.2019	

17.	KOMMERSANT MOLDOVY (10661/08)	19.03.2019 11.04.2019	Invocând Articolele 6 § 1, 10 și 46 din Convenție, publicația reclamantă, publicația periodică „Kommersant Moldova”, s-a plâns că instanțele naționale au refuzat să reexamineze deciziile de încetare a activității ziarului, în pofida constatării Curții că acestea fuseseră pronunțate cu încălcarea dreptului ziarului reclamant la libertatea de exprimare, garantat de Articolul 10 din Convenție. După pronunțarea hotărârii în cauza <i>Kommersant Moldova v. Moldova</i> (nr. 41827/02, 9 ianuarie 2007), la 29 mai 2007, reclamantul a depus o cerere de revizuire împotriva Deciziei Curții Supreme de Justiție din 29 mai 2002, solicitând anularea tuturor hotărârilor judecătorești adoptate în cadrul litigiului respectiv și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii. Cererea de revizuire a fost respinsă ca inadmisibilă din motivul depunerii acesteia cu depășirea termenului de 3 luni. Guvernul a susținut că prezenta cerere trebuia declarată inadmisibilă din cauza incompatibilității acesteia <i>ratione materiae</i> cu prevederile Convenției. Curtea a concluzionat că plângerile publicației reclamante în baza Articolelor 10 și 46 din Convenție sunt incompatibile <i>ratione materiae</i>, declarându-le inadmisibile din acest motiv. Cu privire la Articolul 6 § 1 din Convenție, Curtea a menționat că potrivit jurisprudenței sale constante, Convenția nu garantează dreptul la redeschiderea procedurii într-o cauză finalizată. Căile de apel extraordinare utilizate în vederea redeschiderii procedurilor judiciare finalizate nu se referă, în mod normal, la determinarea de „drepturi și obligații cu caracter civil” sau de „acuzății în materie penală”, Articolul 6 fiind astfel inaplicabil în prezenta cauză. Această abordare a fost menținută și în cazurile unde a fost solicitată redeschiderea procedurilor la nivel național din motivul constatării de către Curte a încălcării Convenției. Astfel, plângerea în baza Articolului 6 § 1 a fost incompatibilă <i>ratione materiae</i> cu prevederile Convenției. Din acest motive, Curtea a declarat cererea inadmisibilă.
18.	ANDRIUȚA (55289/13)	21.03.2019 11.04.2019	Invocând încălcarea Articolului 2 din Convenție, reclamanta s-a plâns că investigația cu referire la circumstanțele decesului fiului ei ar fi fost inefficientă. La 15 noiembrie 2017 Guvernul a expediat în adresa Curții observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei. Reclamanta a fost invitată să-și prezinte poziția până la 15 decembrie 2017. La 29 martie 2018 Curtea a fost informată despre decesul reclamantei, însă nici un succesor nu a dorit să continue procedura în fața Curții. Prin urmare, Curtea a considerat că nu mai este judicios să continue examinarea prezentei cauze și a decis să radieze cererea de pe rol în baza Articolului 37 § 1 (c) din Convenție.
19.	IPATE (46114/11)	21.03.2019 11.04.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 13 din Convenție, invocând condițiile precare de detenție și de transportare de la penitenciar la ședințele de judecată, lipsa asistenței medicale și lipsa unui remediu efectiv pentru a-și apăra drepturile garantate de către Convenție. După încercările eșuate de reglementare amiabilă a cauzei, Guvernul a formulat o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea drepturilor reclamantului garantate de Articolele 3 și 13 din Convenție, fiind dispus să achite suma de 4600 euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Curtea a considerat că declarația unilaterală prezentată de către Guvern conținea clauze rezonabile, iar suma pe care Guvernul s-a angajat să o achite reclamantului pentru încălcarea drepturilor sale era în concordanță cu sumele pe care aceasta le-a acordat în cauze similare. Prin urmare, considerând că respectarea drepturilor omului garantate de către Convenție și Protocoalele sale nu impune continuarea examinării cererii, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol în conformitate cu Articolul 37 § 1 (c) din Convenție.

20.	TERENTIEV (28973/06)	02.04.2019 09.05.2019	În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că instanța de judecată nu a dispus efectuarea unei expertize pentru a evalua cuantumul cotei de participare a soției sale în cadrul unei societăți cu răspundere limitată. Guvernul a menționat că reclamantul nu solicitase primei instanțe numirea unei expertize în acest sens, invitând Curtea să declare cererea inadmisibilă. Curtea a susținut poziția Guvernului, indicând că reclamantul nu înaintase o asemenea solicitare nici în fața instanței de fond, nici în fața Curții de Apel. Reclamantul a formulat o astfel de cerere pentru prima dată în fața Curții Supreme de Justiție, însă în conformitate cu legislația procesuală civilă Curtea Supremă de Justiție nu putea să examineze fondul cauzei. Din acest motiv, Curtea a declarat cererea inadmisibilă.
21.	OLIȘEVSKI (25561/10)	30.04.2019 23.05.2019	Reclamanta s-a plâns în fața Curții de încălcarea drepturilor sale prevăzute de Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ca urmare a admiterii de către Curtea Supremă de Justiție a unei cereri de recurs tardive, examinarea căreia s-a soldat cu o soluție în defavoarea reclamantei. Guvernul a menționat că reclamanta eșuase să conteste la nivel național pretinsa tardivitate a recursului părții adverse și a solicitat Curții să declare cererea inadmisibilă. Curtea a notat că materialele de care dispune nu demonstrează tardivitatea cererii de recurs la care face referire reclamanta. Totodată, deoarece reclamanta nu a ridicat chestiunea cu privire la pretinsa tardivitate a cererii de recurs în fața Curții Supreme de Justiție, cererea sa a fost respinsă în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție din cauza neepuizării căilor de atac interne.
22.	F.P.C. ȘTEFSOTRA S.R.L. (25676/12)	30.04.2019 23.05.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții că instanțele de judecată nu ar fi aplicat prevederile cu privire la termenul de prescripție într-un litigiu inițiat împotriva Asociației Internaționale a Transportatorilor Auto din Moldova și că nu au obligat-o pe cea din urmă să prezinte copii ale actelor de constatare cu referire la presupusele nereguli comise la transportarea mărfurilor sub acoperirea Carnetelor TIR. Societatea reclamantă nu a răspuns solicitărilor Curții de a prezenta observații în favoarea susținerii poziției sale din cerere. În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat că societatea reclamantă nu mai intenționează să-și mențină cererea în fața sa. În plus, în conformitate cu Articolul 37 § 1, Curtea nu a găsit nici o circumstanță specială referitoare la respectarea drepturilor omului garantate de către Convenție și Protocoalele sale care ar justifica necesitatea continuării examinării acestei cauze. Din aceste motive, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol.
23.	CIOBANU (4720/11)	16.05.2019 06.06.2019	Cu referire la cererea nr. 4720/11, reclamantul s-a plâns în fața Curții de încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că anularea

24.	VERONICA P S.R.L. (50211/09)	16.05.2019 06.06.2019	unei hotărâri irevocabile pronunțate în favoarea sa încălcarea principiul securității raporturilor juridice și, prin urmare, dreptul la respectarea bunurilor sale. Cu referire la cererea nr. 50211/09, compania reclamantă s-a plâns în fața Curții, în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că instanțele de judecată au examinat o acțiune depusă în afara termenului legal, <i>id est</i> cu omisiunea termenului de prescripție. În urma comunicării prezentelor cereri, Agentul guvernamental a inițiat procedura de revizuire în baza art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă. Curtea Supremă de Justiție a admis cererile de revizuire, a anulat hotărârile judecătorești care încălcaseră drepturile companiei reclamante și a reclamantului, recunoscând în același timp încălcarea principiul securității raporturilor juridice. În ambele cauze, Guvernul a formulat câte o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea drepturilor companiei reclamante și a reclamantului, fiind dispus să le achite câte 1500 de euro pentru orice prejudiciu material și moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Curtea a considerat că declarațiile unilaterale prezentate de către Guvern conțineau clauze rezonabile, iar sumele oferite în acest sens sunt în concordanță cu cele acordate de către Curte în cauze similare.
25.	STRATAN și TCACI (12744/15)	06.06.2019 27.06.2019	Reclamanții Raisa Stratan și Gheorghe Tcaci s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza admiterii arbitrare a unei cereri de revizuire tardivă, care a generat anularea, de către instanțele naționale, a unei hotărâri irevocabile în favoarea acestora. În urma comunicării prezentei cereri, Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire în vederea remedierii pretinselor încălcări. La 21 martie 2018 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, constatând încălcarea drepturilor reclamanților prevăzute de Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și a casat deciziile pronunțate în defavoarea acestora. Ulterior, Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care se obliga să achite reclamanților suma globală de 1500 de euro pentru prejudiciul provocat acestora pentru încălcarea drepturilor lor. Deși reclamanții și-au exprimat dezacordul cu privire la cuantumul despăgubirii propuse de Guvern, aceștia solicitând suma de 5000 de euro în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral, Curtea a considerat că declarația unilaterală prezentată de către Guvern a conținut clauze rezonabile. Din acest considerent, Curtea a luat act de declarația unilaterală a Guvernului și a decis radierea cauzei de pe rol în baza Articolului 37 § 1 (c) din Convenție. Cu toate acestea, în baza Articolului 43 § 1 din Regulamentul Curții, Curtea a acordat suplimentar reclamanților suma de 500 euro pentru costuri și cheltuieli.

26.	LEVINTE (12591/15)	06.06.2019 27.06.2019	Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns de maltratarea sa în timpul detenției, de acordarea unor despăgubiri insuficiente, precum și de condițiile inadecvate în care ar fi fost deținut. După încercările eșuate de reglementare amiabilă a cauzei, Guvernul a formulat o declarație unilaterală, prin care a solicitat Curții să radieze cererea în conformitate cu Articolul 37 din Convenție. Guvernul a recunoscut că reclamantului i-au fost încălcate drepturile garantate de Articolul 3 din Convenție, fiind dispus să-i achite reclamantului suma de 8000 euro pentru orice tip de prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Curtea a considerat că declarația unilaterală prezentată de către Guvern conținea clauze rezonabile, iar suma oferită în acest sens este în concordanță cu sumele acordate în cauze similare. Prin urmare, considerând că respectarea drepturilor omului garantate de către Convenție și Protocoalele sale nu impune continuarea examinării cererii, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol în conformitate cu Articolul 37 § 1 din Convenție.
27.	EFROS (62380/11)	07.06.2019 27.06.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 5 §§ 1 și 3, precum și a Articolului 8 din Convenție. Guvernul a prezentat o declarație unilaterală în vederea remedierii încălcărilor invocate, totodată solicitând radierea cererii de pe rol în conformitate cu Articolul 37 din Convenție. În textul declarației sale Guvernul a recunoscut încălcarea Articolului 5 §§ 1 și 3, precum și a Articolului 8 din Convenție, și și-a asumat angajamentul de a compensa prejudiciul moral, dar și costurile și cheltuielile suportate de către reclamant, oferindu-i suma de 1500 de euro. Reclamantul nu a acceptat condițiile declarației. Curtea a reamintit că ea poate radia o cerere de pe rol în baza Articolului 37 § 1 (c) atunci când Guvernul formulează o declarație unilaterală, în pofida faptului că reclamantul insistă asupra examinării cauzei. Ținând cont de termenii declarației, inclusiv de faptul că suma despăgubirii este în concordanță cu cea acordată în cauze similare, Curtea a considerat că nu este necesară continuarea examinării cauzei și a decis să radieze cererea de pe rol în baza Articolului 37 § 1 (c) din Convenție.
28.	MALANCEA (46372/10)	06.06.2019 27.06.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții de încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție. La 12 ianuarie 2017 Curtea a invitat părțile să prezinte observații suplimentare până la 3 februarie 2017, Guvernul prezentându-și-le la 3 februarie 2017. La 9 februarie 2018 Curtea a informat reclamantul că termenul de prezentare a observațiilor suplimentare, în cazul său, expirase la 4 mai 2017, în timp ce o prelungire în acest sens nu fusese solicitată. În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat că reclamantul nu mai intenționează să-și mențină cererea, în sensul Articolului 37 § 1 (a) din Convenție. În plus, în conformitate cu Articolul 37 § 1 din Convenție, Curtea nu a stabilit nicio circumstanță specială referitoare la respectarea dreptului omului garantate de către Convenție sau Protocoalele sale, care ar necesita continuarea examinării acestei cauze și a decis radierea cererii de pe rol.

29.	NEAGU (26632/11)	11.06.2019 04.07.2019	Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns de anularea ordonanței procurorului din 30 martie 2010 prin care fusese dispusă încetarea urmăririi penale în privința sa, ca urmare a unei cereri depuse de către partea vătămată. Reclamantul a susținut că nu existau prevederi legale care ar fi stabilit un termen-limită pentru contestarea unei asemenea anulări în fața procurorului ierarhic superior. Pe de altă parte, termenul de zece zile pentru contestare în fața judecătorului de instrucție nu a fost respectat de către partea vătămată. Mai mult, reclamantul a susținut că nu fusese citat la ședința în fața judecătorului de instrucție și că decizia de redeschidere a cauzei împotriva sa nu s-ar fi bazat pe „circumstanțe noi sau recent descoperite” sau pe „erori fundamentale de procedură”. Guvernul a insistat pe inadmisibilitatea prezentei cereri. Curtea a constatat că reclamantul nu a contestat o hotărâre a instanței de judecată, prin care acesta fusese recunoscut vinovat. Curtea reiterează că logica regulii cu privire la epuizarea căilor de recurs interne este de a conferi autorităților naționale și, în principal, instanțelor de judecată posibilitatea de a preveni sau de a repara pretinse încălcări ale Convenției. Statele sunt eliberate de răspundere pentru actele sale în fața unei instituții internaționale până la momentul în care au avut oportunitatea de examina litigiul prin intermediul propriului sistem de drept. Curtea notează că anumite probleme ridicate în fața sa trebuiau să fie invocate în cadrul procedurii penale împotriva sa la nivel național, <i>id est</i> în fața instanțelor care au examinat cauza în fond. Deoarece reclamantul nu s-a prevalat de dreptul său la momentul respectiv, plângerile sale trebuie respinse în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție din cauza neepuizării căilor de atac interne. Din acest motive, Curtea a declarat cererea inadmisibilă.
30.	RESELIAN (14896/07)	10.09.2019 03.10.2019	Invocând Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns că respingerea acțiunii sale civile de către instanțele judecătorești i-a încălcat dreptul la respectarea bunurilor sale. Curtea a notat că acțiunea inițiată de către reclamant s-a desfășurat în contradictoriu în fața a trei instanțe succesive, iar reclamantul a putut prezenta probele pe care le-a considerat necesare pentru apărarea intereselor sale. În opinia Curții, acest lucru a demonstrat faptul că au fost respectate garanțiile procedurale. Totodată, Curtea a reiterat constatările sale în baza Articolului 6 din Convenție și a concluzionat că Statul și-a îndeplinit obligațiile pozitive, care îi reveneau în conformitate cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Prin urmare, în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție, Curtea a respins și această plângere ca fiind vădit nefondată și a declarat cererea inadmisibilă.
31.	STRATAN (44085/08)	10.09.2019 03.10.2019	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 3 ((c) din Convenție, ca urmare a înlocuirii avocatului său cu unul din oficiu. La o dată nespecificată, reclamantul a fost învinuit de săvârșirea unei escrocherii. După ce a fost achitat de către instanța de fond, reclamantul a plecat în străinătate și nu s-a mai prezentat în instanța de judecată. Deoarece avocatul ales de către reclamant (C.) eșuase să se prezente la mai multe ședințe de examinare a cauzei, acesta a fost înlocuit cu un avocat din oficiu. La 2 septembrie 2008 avocatul C. a depus o cerere în fața Curții din numele reclamantului fără a anexa o procură. Curtea a constatat că, potrivit Articolului 45 § 3 din Regulamentul Curții, în cazul în care cererea nu este depusă de victima pretinselor încălcări, este necesară prezentarea unei procuri semnată în mod corespunzător de către reclamant. Este esențial ca reprezentantul să demonstreze că a primit instrucțiuni precise și explicite din partea reclamantului, în numele căruia dorește să acționeze în fața Curții. În prezenta cauză, Curtea a constatat că formularul de cerere nu a fost semnat de către reclamant. Totodată, cererea nu a fost însoțită de vreun document care ar fi oferit avocatului C. anumite imputări de

			reprezentare a reclamantului. De asemenea, Curtea a reținut că nu au fost stabilite alte circumstanțe pentru a considera că reclamantul era o persoană vulnerabilă care nu ar fi fost în stare să depună personal o cerere în fața Curții. Din aceste raționamente, Curtea a concluzionat că avocatul C. nu era în drept să înainteze din numele reclamantului o cerere în fața Curții. Prin urmare, ea a constatat că cererea este incompatibilă <i>ratione personae</i> cu prevederile Articolului 35 §§ 3 (a) din Convenție, declarând-o inadmisibilă.
32.	ROȘCA (36712/10)	22.10.2019 21.11.2019	În fața Curții, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 10 din Convenție, invocând că tragerea sa la răspundere civilă pentru defăimare a condus la încălcarea dreptului său la libertatea de exprimare. Guvernul a susținut că ingerința în dreptul reclamantei a fost prevăzută de lege și a servit scopului legitim de protecție a onoarei și demnității persoanelor care s-au plâns de acțiunile de defăimare. Reclamanta și-a exercitat cu rea-credință dreptul la libertatea de exprimare. Ea a difuzat informații false despre terți, iar dovada relei sale credințe a fost demonstrată prin faptul falsificării semnăturii primarului și al aplicării în mod abuziv a ștampilei primăriei pe scrisoare. De asemenea, Guvernul a menționat că despăgubirea pentru prejudiciul moral pe care reclamanta trebuia să o achite persoanelor defăimate în cadrul acțiunii civile pentru defăimare nu a fost o sumă excesivă, ci proporțională cu scopul legitim urmărit. Curtea a notat că ingerința în dreptul reclamantei la libertatea de exprimare a fost prevăzută de lege și a urmărit scopul legitim de a proteja onoarea și demnitatea altor persoane. Curtea a constatat că argumentele instanțelor naționale puteau fi considerate relevante și suficiente, iar suma acordată persoanei defăimate nu a fost exagerată încât să constituie o ingerință disproporționată în dreptul reclamantei. Prin urmare, ea a conchis că ingerința în exercitarea dreptului la libertatea de exprimare a reclamantei a fost justificată, declarând cererea reclamantei inadmisibilă, în conformitate cu prevederile Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

În privința Republicii Moldova, pe parcursul anului 2019 Curtea Europeană a pronunțat 54 hotărâri, dintre care în 39 de hotărâri a fost constatată cel puțin o încălcare a Convenției de către Republica Moldova. De asemenea, trebuie menționat faptul că în 14 hotărâri care vizează încălcări ale Convenției de către structurile neconstituționale din stânga Nistrului Curtea nu a constatat nicio încălcare a Convenției de către Republica Moldova. În aceste cauze, Curtea a recunoscut încălcarea Convenției de către Federația Rusă care continuă să exercite un control efectiv asupra teritoriului din stânga Nistrului. Cu toate acestea, în 2 cauze împotriva Republicii Moldova și a Rusiei, Republica Moldova totuși a fost găsită responsabilă de încălcarea prevederilor Articolului 5 §§ 1 și 3, precum și a Articolului 13 din Convenție.

Analiza hotărârilor Curții Europene pronunțate în cauzele împotriva Republicii Moldova în anul 2019 relevă încălcarea următoarelor articole din Convenție:

Articolul 3 – condiții inumane, tratament inuman și degradant în timpul detenției și investigație inefficientă a plângerilor în acest sens (3 hotărâri);

Articolul 5 – dreptul la libertate și la siguranță (7 hotărâri);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (22 hotărâri) și neexecutarea hotărârilor judecătorești (5 hotărâri);

Articolul 8 – dreptul la respectarea vieții private și de familie (4 hotărâri);

Articolul 10 – libertatea de exprimare (1 hotărâre);

Articolul 13 – dreptul la un remediu efectiv (2 hotărâri);

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 – protecția proprietății (13 hotărâri).

III. ANALIZA ÎNCĂLCĂRILOR CONSTATATE DE CĂTRE CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI: TENDINȚE, MĂSURI ÎNTREPRINSE ȘI/SAU PRECONIZATE

A. Analiza încălcărilor constatate și tendințe în jurisprudența Curții Europene

1. Încalcări ale Articolului 3 din Convenție cu privire la condițiile inadecvate de detenție

În perioada de raportare Curtea a adoptat 3 hotărâri cu privire la încălcarea Articolului 3 din Convenție. Din acestea, 2 cauze vizează condițiile de detenție necorespunzătoare în penitenciare din stânga Nistrului, iar într-o hotărâre s-a constatat și încălcarea Articolului 3 din Convenție în aspectul tratamentului inuman în custodia poliției și investigarea inefficientă a plângerii în acest sens (cauza *Prepețică v. Republica Moldova*). Cererea se referă la presupusa maltratare a reclamantului în timpul reținerii sale. Prin urmare, Curtea a notat că autoritățile nu au putut aduce probe convingătoare cu privire la lipsa maltratării reclamantului în acest sens și a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție sub aspect material. De asemenea, Curtea a notat neajunsuri și cu referire la investigarea plângerilor reclamantului. Ea a subliniat că urmărirea penală a fost pornită peste o lună de la depunerea plângerii de către reclamant. Alegațiile reclamantului cu privire la pretinsa influențare de către colaboratorii de poliție a unui martor nu au fost luate în considerare. În același timp, au existat neconcordanțe neelucidate dintre declarațiile martorilor făcute în favoarea colaboratorilor de poliție și declarațiile celor din urmă. Totodată, aparent nu a avut loc o confruntare dintre reclamant și colaboratorii de poliție vizați. Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect procedural.

La 1 ianuarie 2019 a intrat în vigoare Legea nr. 163 din 20 iulie 2017 și Legea nr. 272 din 29 noiembrie 2018 pentru modificarea unor acte legislative, care au operat modificări în Codul de procedură penală și au introdus în dreptul intern un remediu cu caracter preventiv și compensatoriu pentru încălcările Convenției cu privire la condițiile inumane și degradante de detenție.

Acest remediu a fost instituit ținându-se cont de caracterul repetitiv al cererilor depuse de o anumită categorie de reclamanți în adresa Curții Europene a Drepturilor Omului *versus* Republica Moldova, unde erau invocate aceleași probleme legate de condițiile materiale de detenție, cum ar fi, *e.g.*, supraaglomerarea celulelor din penitenciare, lipsa de igienă și a condițiilor materiale adecvate, alimentare de calitate și cantitate insuficientă, precum și de lipsa de îngrijiri medicale adecvate. Astfel, Curtea a constatat faptul că totalitatea condițiilor precare de detenție în Republica Moldova reprezintă o problemă sistemică. Având în vedere această constatare, Curtea a adoptat hotărârea de principiu în cauza *Shishanov v. Republica Moldova* (cererea nr. 11353/06, 15 septembrie 2015), în care, aplicând Articolul 46 din Convenție, ea a concluzionat că autoritățile naționale trebuie să pună în aplicare fără întârziere un remediu cu efecte preventive și compensatorii și să asigure căi de atac eficiente pentru remedierea încălcărilor Convenției din cauza condițiilor de detenție necorespunzătoare în Republica Moldova.

În urma implementării noului remediu preventiv și compensatoriu, la 28 februarie 2019 Curtea Europeană a pronunțat decizia în cauza *Drăniceru v. Republica Moldova* (cererea nr. 31975/15). Prin această decizie, Curtea a recunoscut existența noului remediu preventiv și compensatoriu instituit de către Republica Moldova în cazul condițiilor inadecvate de detenție. Curtea Europeană a statuat asupra cuantumului rezonabil de 100 de lei prevăzut în calitate de despăgubire pentru o zi de detenție în condiții precare. În același timp, ea a notat cu îngrijorare faptul că deși legislația prevede cuantumul maxim al despăgubirii care poate fi acordat condamnatului pentru fiecare zi de detenție în condițiile menționate, legea nu prevede o limită inferioară a mărimii despăgubirii.

În acest fel, Curtea a atenționat autoritățile Republicii Moldova că succesul remediei depinde de faptul dacă suma compensațiilor va corespunde cu standardele impuse prin

jurisprudența CtEDO, iar în cazul în care sumele acordate în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral vor fi sub limita inferioară prevăzută de jurisprudența sa, Curtea ar putea pune sub semnul întrebării eficiența remediei și repunerea pe rolul său a tuturor cauzelor respinse anterior.

Trebuie menționat că imediat după decizia în cauza *Drăniceru*, la 28 martie 2019 alte 145 de cereri aflate pe rolul Curții în baza condițiilor inadecvate de detenție au fost declarate inadmisibile din cauza neepuizării remediei naționale în acest sens (a se vedea deciziile în cauzele *Baban și alții* 33 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 3282/12), *Bulgacov și alții* 41 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 54187/15), *Cobilceanu și alții* 12 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 72239/16), *Filat și alții* 4 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 11657/16), *Codreanu și alții* 23 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 22927/09), *Grigoraș și alții* 4 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 25435/18) și *Talambuța și alții* 11 v. *Republica Moldova* (cererea nr. 23151/09).

Astfel, semnalul Curții Europene a Drepturilor Omului în decizia *Drăniceru* s-a referit la faptul că orice reclamant ar fi obligat să epuizeze noul remediu compensatoriu pus la dispoziție de legislația națională înainte de a sesiza CtEDO, în baza Articolului 3 din Convenție, despre condițiile inadecvate de detenție. Astfel, Republica Moldova a reușit să reducă numărul constatărilor de către Curte a încălcărilor Articolului 3 din Convenție, sarcina de a remedia problema sistemică la acest capitol – fie prin crearea condițiilor adecvate de detenție, fie prin compensarea corespunzătoare pentru asemenea condiții – revenindu-le autorităților naționale în primul rând.

În urma monitorizării implementării mecanismului creat, prin prisma datelor statistice prezentate de Administrația Națională a Penitenciarelor, s-a constatat că până la 6 martie 2020 au fost înregistrate 6041 de plângeri din partea deținuților cu privire la condițiile precare de detenție din instituțiile penitenciare din țară, din totalul de aproximativ 6700 deținuți aflați în custodia statului. Din numărul total de plângeri adresate 4112 au fost examinate, fiind pronunțate soluții în 2927 plângeri, după cum urmează:

- admise: 1621;
- admise parțial: 123;
- respinse: 603
- încetate: 89;
- declinate după competență: 484;
- inadmisibile: 7.

Au fost depuse 565 cereri de recurs, din care au fost examinate 173 de cereri. Astfel, instanța de recurs a admis (și trimis la rejudecare) 37 de cereri, respingând 76 de cereri și încetând examinarea uneia din ele.

În rezultatul aplicării remediei preventive și compensatorii în baza modificărilor operate la Codul de procedură penală au fost eliberați din detenție 163 de persoane, iar cuantumul despăgubirilor se ridică la 1738525 de lei.

Actualmente, Parlamentul Republicii Moldova a votat introducerea unui moratoriu pe aplicarea mecanismului compensatoriu pentru deținuții penitenciarelor din Republica Moldova. În special, a fost suspendată aplicarea de către instanțele de judecată a reducerii pedepsei condamnatului deținut în condiții inadecvate de detenție, conform prevederilor art. 385 alin. (5), art. 473² alin. (3) și 473⁴ alin. (4) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

2. Încalcări ale Articolului 5 din Convenție (*dreptul la libertate și siguranță*)

Pe parcursul perioadei de raportare Curtea Europeană a constatat încălcarea prevederilor Articolului 5 din Convenție în nouă cauze (dintre care 2 vizează încălcări în raioanele de est ale Republicii Moldova). Curtea s-a referit în special la aplicarea ilegală și nejustificată a arestului preventiv (cauzele *Filin*, *Negruță*, *Gorea*, *Ozdil și alții*) și la prelungirea nemotivată a arestului preventiv (*Cașu*, *Moscalciuc*), precum și a acordarea despăgubirilor insuficiente în această privință.

O rezonanță majoră cu implicarea Articolului 5 din Convenție a creat hotărârea pronunțată în cauza *Ozdil și alții v. Republica Moldova* care se referă la extrădarea camuflată în Turcia a cinci

cetățeni turci pentru preținsele legături cu mișcarea Fethullah Gülen. Reclamanții erau profesori la rețeaua de școli „Orizont” din Republica Moldova și în septembrie 2018 ei au fost arestați în cursul unei operațiuni comune conduse de către serviciile secrete moldovenești și turcești. După reținerea lor, reclamanții au fost duși direct la Aeroportul Chișinău, de unde au fost transportați imediat în Turcia. Familiile reclamanților nu au cunoscut nimic despre soarta lor timp de câteva săptămâni. Reclamanții fuseseră declarați persoane indezirabile în Republicii Moldova pentru o perioadă de cinci ani, dispunându-se îndepărtarea lor imediată sub escortă.

Cercetând circumstanțele cauzei în ansamblu și ținând cont de volumul probelor care denotă celeritatea acțiunilor autorităților moldovenești, Curtea a concluzionat că privarea de libertate a reclamanților la 6 septembrie 2018 nu fusese legală sau necesară în sensul Articolului 5 § 1 (f) din Convenție. Privarea lor de libertate a constituit un transfer de persoane, în afara cadrului legal, de pe teritoriul statului reclamat în Turcia, care ar fi eludat toate garanțiile oferite reclamanților de dreptul național și internațional, având loc astfel încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție.

În acest sens, în august 2019 Procuratura Generală a inițiat urmărirea penală pe faptul acțiunilor pretins ilegale ale angajaților Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne și ale Serviciului de Informații și Securitate. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că procedura de îndepărtare a cetățenilor turci a fost efectuată de către autorități în mod arbitrar.

Din aceste considerente, au fost propuse amendamente cu referire la procedura de declarare a străinului drept persoană indezirabilă în baza Regulamentului cu privire la procedurile de returnare, expulzare și readmisie a străinilor de pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 492 din 7 iulie 2011.

Problema frecvenței sporite a încălcărilor Articolului 5 din Convenție este persistentă în ultimii ani, în special constatându-se implementarea necorespunzătoare a legislației în vigoare de către instanțele naționale de judecată, în condițiile în care de numeroase cauze Curtea nu constată caracterul impropriu sau necalitativ al legislației naționale, ci mai degrabă eșecul autorităților naționale de a se prevala în mod coerent de standardele internaționale în domeniul dreptului la libertate și siguranță sau al instanțelor naționale de judecată de a aplica în mod corect prevederile legislației naționale sau jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Pentru contracararea acestui fenomen cu scopul a fi întreprinse măsuri necesare în acest sens, Agentul guvernamental a sesizat autoritățile implicate în examinarea cauzelor respective la nivel național, de fiecare dată când CtEDO a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 5 din Convenție.

3. Încălări ale Articolului 6 § 1 din Convenție (*dreptul la un proces echitabil*)

În cele mai multe hotărâri *versus* Republica Moldova pe parcursul anului 2019, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție în 26 de cauze, acestea constituind 65% din numărul total de hotărâri pronunțate împotriva Republicii Moldova în care a fost constatată cel puțin o încălcare a Convenției.

Problema referitoare la caracterul nemotivat și contradictoriu al deciziilor instanțelor judecătorești, admiterea tardivă a cererilor, eșecul de a audia martorii, casarea arbitrară prin revizuire a hotărârilor judecătorești irevocabile continuă să fie constatată în mod frecvent de către Curtea Europeană în hotărârile sale împotriva Republicii Moldova.

În vederea încetării acestei practici lipsită de transparență, Institutul Național al Justiției organizează activități de formare continuă a judecătorilor cu privire la aplicarea jurisprudenței CtEDO în ordinea juridică internă. În cadrul activităților de formare sunt abordate subiecte care vizează interpretarea și aplicarea Articolului 6 din Convenție, în timp ce standardele garantării dreptului de acces la justiție, inclusiv principiile securității raporturilor juridice, constituie o prioritate în acest sens.

În plus, atunci când Curtea constată încălcarea Articolului 6 § 1, Agentul guvernamental informează Consiliul Superior al Magistraturii și Curtea Supremă de Justiție despre încălcările respective pentru a fi diseminate tuturor judecătorilor și altor specialiști din cadrul instanțelor de

judecată, solicitând în același timp, după necesitate, emiterea de hotărâri explicative și întreprinderea altor măsuri care să contribuie la executarea hotărârilor CtEDO și evitarea unor încălcări similare pe viitor.

4. Încălări ale Articolului 8 din Convenție (*dreptul la respectarea vieții private și de familie*)

În patru cauze împotriva Republicii Moldova Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolului 8 din Convenție, din care în două ea s-a referit la probleme cu referire la aspectul stabilirii domiciliului copiilor și la respectarea graficelor de întrevederi (cauzele *Bittoun* și *Pisică*).

În cauza *Bittoun v. Republica Moldova*, spre exemplu, reclamantul a invocat că autoritățile nu au întreprins măsurile necesare pentru a-i permite să mențină legătura cu fiica sa, nefiind respectat graficul de întrevederi în timp ce acțiunile întreprinse de către organul de tutelă s-a limitat doar la îndemnarea reclamantului să apeleze la alte autorități.

Curtea a constatat că legislația națională, în modul în care fusese interpretată și aplicată de către autorități, nu a permis protejarea intereselor reclamantului în baza Articolului 8 din Convenție.

În cauza *Pisică* reclamanta s-a plâns în baza Articolului 8 din Convenție, invocând eșecul autorităților naționale de a asigura executarea unei decizii irevocabile prin care instanța decisese stabilirea domiciliului copiilor cu reclamanta. De asemenea, ea s-a plâns că autoritățile naționale nu au întreprins măsuri suficiente pentru a preveni abuzarea emoțională a copiilor de către fostul ei soț.

În scopul remedierii încălcărilor constatate de Curte în aceste cauze, Agentul guvernamental în repetate rânduri a încercat să găsească soluția pentru depășirea conflictului dintre părinți și întreprinderea măsurilor impuse de Curtea Europeană în aceste cauze. Au fost organizate ședințe de lucru cu reprezentanții autorităților naționale implicate în executarea acestor hotărâri (reprezentanți ai Direcției municipale pentru protecția drepturilor copilului, executori judecătorești, alți funcționari ai autorităților naționale), precum și cu foștii soții/soți care trebuiau să garanteze accesul părinților biologici la copii.

În acest context trebuie menționat că numărul cererilor adresate la CtEDO cu implicarea respectării drepturilor copiilor și ale părinților (biologici ai) acestora crește în mod alarmant. Au fost necesare și au fost operate anumite modificări legislative și, astfel, articolul 64 § 2 din Codul contravențional prevede că încălcarea de către părinți sau reprezentanți legali, bunici, frați sau surori ale copilului a deciziei autorității tutelare privind instituirea dreptului de comunicare cu copilul poate fi pedepsită cu amendă de la 300 la 600 lei sau de la 12 la 24 de ore de muncă în folosul comunității. Având în vedere modificările legislative de mai sus, decizia autorității de tutelă nu mai are doar un caracter de recomandare, a devenit obligatorie. În caz de dezacord cu această decizie, ea poate fi contestată în fața unei instanțe. Totodată, în cazul nerespectării hotărârii judecătorești în acest sens, la solicitarea părintelui care locuiește separat de copil, ținând cont de interesul și opinia copilului, în funcție de vârsta și maturitatea acestuia, instanța poate decide să transfere copilul aceluia părinte. Astfel, a fost exclusă posibilitatea interpretării și aplicării aleatorii a dispoziției legii de către autoritățile naționale cu privire la emiterea deciziei cu privire la modul de realizare a dreptului de comunicare al părintelui care trăiește separat de copil.

5. Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*protecția proprietății*)

În 2019 Curtea Europeană a constatat și încălcarea prevederilor Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în 18 cauze, aceasta constatând încălcări ale diferitor aspecte care produc o ingerință în dreptul de proprietate. Toate hotărârile respective au fost diseminate autorităților responsabile. Agentul guvernamental a organizat ședințe de lucru și a atenționat autoritățile despre necesitatea întreprinderii măsurilor ce se impun pentru înlăturarea încălcărilor și evitarea încălcărilor similare pe viitor. Aceasta a transmis același mesaj, prin intermediul Institutului Național al Justiției, și audiențelor INJ, precum și judecătorilor și angajaților Curții Supreme de Justiție în cadrul întrunirilor cu aceștia.

Încălări ale prevederilor Convenției în raioanele de est ale Republicii Moldova

Pe parcursul anului 2019, Curtea Europeană a adoptat 16 hotărâri în privința Republicii Moldova și a Federației Ruse, statuând că Rusia s-a făcut responsabilă de încălcarea drepturilor reclamanților în raioanele de est ale Republicii Moldova, inclusiv din cauza deținerii acestora a unui control efectiv asupra regiunii per ansamblu, precum și asupra reprezentărilor structurilor „rmn”, în următoarele cauze:

Canțer și Magaleas v. Republica Moldova și Rusia;

Coțofan v. Republica Moldova și Rusia;

Sobco și Ghent v. Republica Moldova și Rusia;

Antonov ș.a. v. Republica Moldova și Rusia;

Panteleiciuc v. Republica Moldova și Rusia;

Beșleagă v. Republica Moldova și Rusia;

Dobrovitskaya ș.a. v. Republica Moldova și Rusia;

Matcenco v. Republica Moldova și Rusia;

Beryan ș.a. v. Republica Moldova și Rusia;

Istratiy v. Republica Moldova și Rusia;

Untilov v. Republica Moldova și Rusia;

Iovcev v. Republica Moldova și Rusia;

Babchin v. Republica Moldova și Rusia;

Grama și Dîrul v. Republica Moldova și Rusia.

Cu toate acestea, Curtea a hotărât că în două cauze, de rând cu Federația Rusă, Republica Moldova a fost de asemenea responsabilă de încălcarea Convenției:

Filin v. Republica Moldova și Rusia;

Negruța v. Republica Moldova și Rusia.

Analizând cauza *Filin v. Republica Moldova și Rusia*, se atestă că reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3, 5 § 1 și 13 din Convenție, acesta susținând că în esență condițiile detenției sale erau incompatibile cu Articolul 3 din Convenție și că el nu a beneficiat de un remediu eficient în acest sens (Articolul 13 din Convenție), dar și că el a fost lipsit de libertate în mod ilegal, contrar prevederilor Articolului 5 § 1 din Convenție.

Prin prisma obligațiilor pozitive ale Republicii Moldova, Curtea a constatat că reclamantul a fost arestat pe teritoriul Republicii Moldova. Cu toate acestea, Curtea a notat că din probele prezentate ea nu poate concluziona că ofițerii moldoveni au fost implicați direct în aceste evenimente. Pe de altă parte, Curtea observă că părțile nu au contestat faptul că milițienii din „rmn” au arestat reclamantul pe teritoriul controlat de către autoritățile moldovenești și apoi l-au transportat în regiunea transnistreană. În acest sens, Curtea observă că Guvernul Republicii Moldova nu a explicat modul în care mașina milițienilor „rmn”, cu reclamantul în habitacul, a putut traversa fără dificultăți posturile de control. În aceste condiții, Curtea nu este satisfăcută de faptul că autoritățile moldovenești nu au depus eforturi adecvate și suficiente pentru a împiedica reținerea ilegală a reclamantului.

Astfel, Curtea a recunoscut că Republica Moldova de asemenea a încălcat Articolele 3, 5 § 1 și 13 din Convenție.

În cauza *Negruța v. Republica Moldova și Rusia* reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 5 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Potrivit reclamantului, el a fost arestat de către ofițeri ai Centrului Național Anticorupție din Republica Moldova (în continuare „CNA”) și apoi transmis milițienilor din „rmn”. La scurt timp după reținere, reclamantul a fost transportat de către ofițerii „rmn” în regiunea transnistreană, unde reclamantul a fost pus sub acuzare pentru corupție, rămânând în arest preventiv până la 8 iunie 2012, când a fost condamnat printr-o decizie a curții supreme „rmn” la 4,5 ani privațiune de libertate. La 29 iunie 2012 reclamantul a fost transferat în închisoarea nr. 1 din Hlinaia, unde a fost

deținut în condiții dezastruoase. Cu referire la obligațiile pozitive ale Republicii Moldova, *id est* asigurarea respectării drepturilor reclamantului, Curtea constată că reclamantul a fost arestat pe teritoriul controlat de Republica Moldova și apoi transferat în „rnm”. Curtea constată că există o contradicție între poziția reclamantului și a Guvernului Republicii Moldova cu privire la circumstanțele exacte ale reținerii. În orice caz, Curtea a subliniat că părțile nu au contestat faptul că ofițerii moldoveni au fost prezenți la fața locului la momentul reținerii reclamantului. Curtea notează în acest sens că nimic nu indică asupra faptului că autoritățile moldovenești ar fi fost împiedicate să se opună acelei rețineri. Prin urmare nu se poate concluziona că autoritățile moldovene au depus eforturi pentru a proteja interesele reclamantului.

Astfel, Curtea a constatat încălcarea Articolelor 3 și 5 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție atât de Federația Rusă, cât și de către Republica Moldova.

Ținând cont de constatările Curții în hotărârile pronunțate împotriva Republicii Moldova și a Rusiei, trebuie menționat faptul că respectarea și garantarea drepturilor omului în regiunea transnistreană reprezintă un subiect sensibil pentru Republica Moldova. Cele mai frecvente încălcări ale drepturilor cetățenilor aflați în raioanele din stânga Nistrului se referă la interzicerea tratamentului inuman, degradant și a torturii, la libertate și siguranță, la protecția proprietății, precum și la dreptul la instruire.

În jurisprudența sa constantă Curtea a stabilit că, deși Guvernul Republicii Moldova este unicul Guvern legitim în lumina dreptului internațional, acesta nu-și poate exercita autoritatea asupra teritoriului din stânga Nistrului. Cu toate acestea, chiar și în absența controlului efectiv asupra raioanelor din stânga Nistrului, Republica Moldova are obligația pozitivă prevăzută în Articolul 1 din Convenție de a întreprinde măsuri care sunt în puterea sa și în conformitate cu dreptul internațional (de ordin economic, diplomatic, juridic sau de altă natură) în scopul de a asigura respectarea drepturilor garantate de Convenție (*Ilașcu și alții v. Moldova și Rusia* nr. 48787/99, 8 iulie 2004).

Ținând cont de considerentele redate *supra*, trebuie enunțat faptul că abordarea Curții referitor la aspectele ce țin de „controlul efectiv” al Statelor reclamate poate fi revăzută *post ante*, având în considerare măsurile întreprinse de către Republica Moldova pentru restabilirea controlului asupra teritoriului din stânga Nistrului, precum și măsurile întreprinse privind respectarea drepturilor cetățenilor din această regiune în mod individual.

Cu referire la procesul de executare a cauzelor *versus* Republica Moldova și Rusia, aflate pe rolul Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, trebuie remarcat faptul că lipsește un progres tangibil, iar perspectivele executării nu apar într-o lumină favorabilă. Astfel, doar hotărârile *Ilașcu și alții* și *Ivanțoc și alții* au fost în mod formal radiate de pe rolul Comitetului de Miniștri și declarate ca fiind executate, celelalte cauze fiind pendinte și așteptând acțiuni concrete din partea guvernului rus de a executa hotărârile în care acesta se face responsabil de încălcarea drepturilor omului în raioanele de est ale Republicii Moldova.

În concluzie, trebuie menționat faptul că în pofida menținerii unei „rezistențe acerbe” din partea Federației Ruse cu privire la executarea hotărârilor Curții care vizează încălcarea drepturilor omului în regiunea transnistreană, Republica Moldova trebuie să ia o atitudine pro-activă în realizarea obligațiilor sale pozitive care-i revin potrivit Convenției, precum și în procesul de identificare a unor soluții reale în vederea executării hotărârilor Curții de către Federația Rusă.

B. Măsuri întreprinse și/sau preconizate

1.1. Măsuri cu caracter individual

Achitarea satisfacției echitabile

În anul 2019 nu au fost constatate întârzieri la plata sumelor cu titlu de satisfacție echitabilă. În aceeași ordine de idei, Ministerul Finanțelor a fost notificat de către Agentul guvernamental în legătură cu necesitatea executării a **39 hotărâri și 9 decizii** (aici sunt indicate doar numărul

hotărârilor și al deciziilor devenite definitive în anul 2019, care implică plata anumitor sume reclamanților).

Nr.	Cauza (nr. cererii)	Suma totală a satisfacției echitabile (euro)	Suma totală a satisfacției echitabile (lei)
HOTĂRĂRI			
1.	PECOTOX-AIR S.R.L.	5500	108076,10
2.	GRACIOVA	2500	48758,50
3.	MĂTĂSARU	2000	40172,80
4.	GOREA	4000	78600,80
5.	CARPOV	5980	117508,80
6.	CRISTEA	5900	119700,38
7.	ICHIM	2070	191081,10
8.	NEGURĂ ș.a.	8700 euro+15000 lei	189127,89
9.	BITTOUN	9500	191081,10
10.	DMITRIEVA	5600	112637,28
11.	COLESNIC	2630	52500,32
12.	COCU și CALENTIEV	7260	145827,63
13.	ROMANENCO	4915	49362,33
14.	OZDIL ș.a.	125000	2399400,00
15.	CONSTRUCT CONFORT S.R.L.	18028	356999,82
16.	CONSOCIVIL și ZELINSCHI	144600	71740,41
17.	VIERU	3787,5	74315,30

18.	BODIU	2500	49222,50
19.	VIRPROD-LUX .S.R.L.	38702,21	759383,80
20.	BELCENCOV	5000	98295,50
21.	MITITELU și ANTONOVICI	7500	146359,75
22.	GHEORGHÎĂ	2000	39517,60
23.	MELNIC	2500	48601,00
24.	ELECTRONSERVICE NORD S.A.	2800	54640,88
25.	MUHINA	1500	29049,90
26.	FILIN	8800	169252,16
27.	NEGRUȚĂ	6300	121169,16
28.	BOTNARI	9000	172454,00
29.	CAȘU	3000	57585,60
30.	MITROPOLIA BASARABIEI ȘI PAROHIA NAȘTEREA MAICII DOMNULUI	3760	72449,18
31.	DELI	1517	(scadența plății 22.04.2020)
32.	PISICĂ	14000	(scadența plății 29.04.2020)
33.	PREPELIȚĂ	12018	233020,61
34.	CIOBANU	2810	29431,80
35.	ROMAN	6185	119922,82
36.	SNIGUR	4500	87492,60

37.	CONSOCIVIL S.A.	3700	71740,41
38.	FABRICA DE ZAHĂR DIN GHINDEȘTI S.A.	3400	65155,56
39	BEKTAȘ	8000	156549,60
DECIZII			
40.	ȘOITU	5300	106603,14
41.	V.B.	4330	86974,11
42.	IPATE	4600	92397,44
43.	CIOBANU	1500	29431,80
44.	VERONICA-P S.R.L.	1500	29160,60
45.	STRATAN și TCACI	2000	39029,20
46.	LEVINTE	8000	155523,20
47.	EFROS	1500	29488,65
TOTAL 2019		536.196,37 euro	7.116.304,14 lei

Măsurile cu caracter general

Traducerea și diseminarea hotărârilor și a deciziilor CtEDO

Unul din aspectele importante ale executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO îl constituie traducerea și diseminarea acestora. În toate cauzele enunțate *supra* au fost întocmite scrisori de notificare către autorități privind constatările Curții Europene și a fost solicitată prezentarea unei informații relevante despre executarea hotărârilor și a deciziilor respective, în particular măsurile întreprinse în vederea neadmiterii unor încălcări similare pe viitor.

În anul 2019 Agentul guvernamental a procesat toate hotărârile și deciziile Curții Europene în privința Republicii Moldova adoptate în anul de referință, traducându-le din limbile engleză sau franceză în limba română, cu publicarea ulterioară a acestora pe portalul Agentului guvernamental.

Activități de instruire

În perioada de raportare a fost acordată o atenție sporită formării inițiale și continue a candidaților la funcțiile de judecător și procuror, de perfecționare profesională a judecătorilor și a procurorilor în funcție, precum și a altor grupuri de persoane care contribuie la înfăptuirea justiției

și care sunt implicați în executarea hotărârilor și a deciziilor CtEDO. Formarea continuă se realizează ținându-se cont de necesitatea specializării audienților, de dinamica procesului legislativ și constă, în principal, în cunoașterea aprofundată a legislației naționale, a documentelor europene și internaționale la care Republica Moldova este parte, a jurisprudenței instanțelor judecătorești și a Curții Constituționale, a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a dreptului comparat, a normelor deontologice vizând profesia practică.

Pe parcursul anului 2019 Institutul Național de Justiție a organizat diverse seminare, conferințe, ateliere, în vederea formării profesionale continue a judecătorilor, a procurorilor și a altor categorii de specialiști vizați, cum ar fi cursul cu privire la principiile interpretării și aplicării Convenției Europene a Drepturilor Omului în ordinea juridică internă și cursul electronic cu privire la urmărirea penală și CEDO.

La elaborarea planurilor de studii este consultată opinia Agentului guvernamental, care propune, după caz, tematica seminarelor planificate pentru anul curent, având în vedere jurisprudența CtEDO și încălcările constatate, precum și deficiențele apărute în procesul de executare a hotărârilor Curții. De asemenea, Agentul guvernamental a fost implicat activ în predarea cursurilor de formare continuă a specialiștilor menționați.

Elaborarea și implementarea cadrului legal în domeniul executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO

Un domeniu esențial în sfera intereselor activității instituției Agentului guvernamental în aspectul asigurării executării jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului îl constituie contribuția acestuia la elaborarea și implementarea legislației naționale relevante în domeniul respectării drepturilor omului și în special la ajustarea acesteia la standardele Convenției și a jurisprudenței CtEDO.

La 1 ianuarie 2019 a intrat în vigoare Legea nr. 163 din 20 iulie 2017 și Legea nr. 272 din 29 noiembrie 2018 care au determinat operarea de modificări în Codul de procedură penală. Aceste legi au introdus în dreptul intern un remediu cu caracter preventiv și compensatoriu pentru încălcările Convenției cu referire la condițiile inumane și degradante de detenție.

În urma implementării noului remediu preventiv și compensatoriu, la 28 februarie 2019 Curtea Europeană a pronunțat decizia în cauza *Drăniceru v. Republica Moldova* (cererea nr. 31975/15). Prin această decizie, Curtea a recunoscut noul remediu preventiv și compensatoriu pentru condițiile inadecvate de detenție, instituit în Republica Moldova venind cu anumite recomandări referitor la sume.

Ca urmare a deciziei *Drăniceru v. Republica Moldova*, orice reclamant trebuie să utilizeze noul remediu instituit înainte de a se adresa cu o cerere în acest sens în fața Curții, dacă nu dorește să-i fie respinsă cererea din cauza neepuizării remediilor interne.

La acest capitol trebuie menționat că prin deciziile sale din 28 martie 2019, Curtea a declarat inadmisibile 145 de cereri aflate pe rolul său cu referire la condițiile inadecvate de detenție, invocând neepuizarea remediului național în acest sens (a se vedea deciziile în cauzele *Baban și alții 33 v. Republica Moldova* (cererea nr. 3282/12), *Bulgacov și alții 41 v. Republica Moldova* (cererea nr. 54187/15), *Cobilceanu și alții 12 v. Republica Moldova* (cererea nr. 72239/16), *Filat și alții 4 v. Republica Moldova* (cererea nr. 11657/16), *Codreanu și alții 23 v. Republica Moldova* (cererea nr. 22927/09), *Grigoraș și alții 4 v. Republica Moldova* (cererea nr. 25435/18) și *Talambuța și alții 11 v. Republica Moldova* (cererea nr. 23151/09).

Un alt proiect în proces de elaborare în perioada de raportare este Regulamentului cu privire la modul de soluționare pe cale amiabilă și de formulare a unei declarații unilaterale în contextul unei cauze aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului.

În procesul aplicării prevederilor art. 11 și 12 din Legea cu privire la Agentul guvernamental, există anumite deficiențe de ordin logistic din cauza inexistenței unei proceduri uniforme care ar reglementa modul de implementare a prevederilor menționate. Astfel, proiectul nominalizat a fost elaborat în scopul instituirii unei proceduri uniforme cu privire la soluționarea pe cale amiabilă a

cauzelor comunicate și de formularea declarației unilaterale a Guvernului în adresa Curții în cauzele respective, precum și definirea clară a domeniului de realizare a competențelor entităților implicate în procesele date.

Aprobarea proiectului menționat va contribui la eficientizarea procesului de soluționare a cauzelor aflate pe rolul Curții, inclusiv la optimizarea activității Agentul guvernamental și a subdiviziunii specializate din cadrul Ministerului Justiției, precum și va specifica atribuțiile autorităților naționale, potrivit competențelor, în procesul de soluționare pe cale amiabilă și de prezentare a unei declarații unilaterale în contextul unei cauze aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului. Actualmente proiectul se definitivează în baza avizelor recepționate din partea autorităților naționale.

De asemenea, în noiembrie 2019, Agentul guvernamental a elaborat și a transmis pentru promovare proiectul de modificare a Codului contravențional (abrogarea alineatului (3) din articolul 54) în vederea aducerii acestuia în conformitate cu rigorile impuse de hotărârea CtEDO în cauza *Mașae v. Moldova* (nr. 6303/05, 12 mai 2009), în care Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 9 din Convenție, ca urmare a ingerinței autorităților naționale în dreptul reclamantului la libertatea de religie, prin amenda aplicată acestuia în anul 2004, în baza Codului cu privire la contravențiile administrative, pentru practicarea, într-un local privat și împreună cu un grup de alți musulmani, a religiei islamice, care la acel moment nu era înregistrată în Republica Moldova.

Referindu-se la circumstanțele respectivei cauze, Curtea a notat că, indiscutabil, sancțiunea aplicată reclamantului doar pentru că s-a rugat în incinta unui local privat a constituit o ingerință în dreptul său la libertatea religiei, considerând că sancționarea unor indivizi care aparțineau unui cult religios neînregistrat pentru interpretarea unor rugăciuni și pentru alte manifestări ale credințelor religioase ar fi fost incompatibilă cu prevederile Convenției.

Articolul 54 alin. (3) din Codul contravențional actual (adoptat prin Legea nr. 218 din 24.10.2008) prevede că exercitarea, în numele unui cult religios ori în nume propriu, a unor practici și ritualuri care contravin Legii nr. 125-XVI din 11 mai 2007 privind libertatea de conștiință, de gândire și de religie se sancționează cu amendă de la 12 la 18 unități convenționale. Astfel, aceste prevederi, rămase practic neschimbate, vin în contradicție cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și pot genera, eventual, constatarea unor încălcări similare ale Convenției pe viitor, proiectul respectiv venind cu propunerea de abrogare a alineatului (3) din articolul 54 din Codul contravențional. Actualmente, proiectul este pregătit să fie transmis Cancelariei de Stat pentru înregistrare și procedura ulterioară de avizare.

Planuri și rapoarte de acțiuni prezentate Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei

Potrivit Articolului 46 din Convenție, în cadrul exercitării supravegherii executării unei hotărâri sau a unei decizii, planul și raportul de acțiuni reprezintă una din principalele modalități de comunicare a Comitetului de Miniștri cu guvernele statelor reclamate. Elaborarea unui plan sau a unui raport de acțiuni este o etapă procedurală obligatorie ce intră în competența Agentului guvernamental.

În perioada de raportare au fost elaborate și prezentate Comitetului de Miniștri **12 rapoarte de acțiuni** cu privire la executarea hotărârilor CtEDO referitor la grupuri de cauze sau cauze separate pronunțate împotriva Republicii Moldova, după cum urmează:

- 1) Raport de acțiuni actualizat în cauza *Guja v. Republica Moldova*
- 2) Raport de acțiuni în cauza *Oferta Plus S.R.L. v. Republica Moldova*
- 3) Raport de acțiuni în cauza *Masaev v. Republica Moldova*
- 4) Raport de acțiuni actualizat în cauza *T.M. și C.M v. Republica Moldova*
- 5) Raport de acțiuni în cauza *Goriunov v. Republica Moldova*
- 6) Raport de acțiuni în cauza *Tiramavia ș.a. v. Republica Moldova*
- 7) Raport de acțiuni *Braga v. Republica Moldova și Rusia*
- 8) Raport de acțiuni actualizat în cauza *Genderdoc-M v. Republica Moldova*
- 9) Raport de acțiuni în cauza *Litschauer v. Republica Moldova*

- 10) Raport de acțiuni în cauza *Sultan v. Republica Moldova*
- 11) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Șarban v. Republica Moldova*
- 12) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *I.D. v. Republica Moldova*

A fost inițiată elaborarea următoarelor rapoarte de acțiuni:

- 1) Raport de acțiuni în cauza *Dmitrieva v. Republica Moldova*
- 2) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Popov nr.2 v. Republica Moldova*
- 3) Raport de acțiuni în cauza *Virprod-Lux S.R.L. v. Republica Moldova*
- 4) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Mancevschi v. Republica Moldova*
- 5) Raport de acțiuni în cauza *Gheorghijă v. Republica Moldova*
- 6) Raport de acțiuni în cauza *Mătășaru v. Republica Moldova*
- 7) Raport de acțiuni în cauza *Mititelu și Antonovici v. Republica Moldova*
- 8) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Flux v. Republica Moldova*

Planurile și rapoartele de acțiuni menționate *supra* au fost remise Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, majoritatea fiind publicate în baza de date HUDOC EXEC, unde pot fi consultate.

Încetarea supravegherii cauzelor de către Comitetul de Miniștri

Pe parcursul anului 2019, urmare a prezentării de către Agentul guvernamental a rapoartelor de acțiuni despre măsurile întreprinse de către autoritățile naționale, Comitetul de Miniștri a încetat supravegherea a 41 cauze (10 de principiu și 31 de cauze repetitive) prin rezoluții finale, după cum urmează.

La 9 ianuarie 2019, în cadrul Reuniunii nr. 1333 Comitetul Miniștrilor a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2019) 5 privind închiderea supravegherii executării hotărârilor CEDO în cauza *Cazacu v. Republica Moldova*.

La 2 mai 2019, în cadrul Reuniunii nr. 1345 Comitetul Miniștrilor a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2019) 110 privind închiderea supravegherii executării hotărârilor CEDO în cauza *Sultan v. Republica Moldova*.

La 6 iunie 2019, în cadrul Reuniunii nr. 1348 Comitetul Miniștrilor a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2019) 143 privind închiderea supravegherii executării hotărârilor CEDO în alte 5 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Hotărârea din	Definitivă din
37725/15	CEAICOVSCHI	05/06/2018	05/06/2018
74497/13	MIRON	04/09/2018	04/09/2018
1089/09	POCASOVSKI și MIHAILA	29/05/2017	29/08/2018
40614/14	VALENTIN BAȘTOVOI	28/11/2017	28/02/2018

De asemenea, a fost adoptată Rezoluția CM/ResDH(2019)144 cu privire la închiderea supravegherii executării hotărârilor CEDO în 27 cauze *versus* Republica Moldova.

Cererea nr.	Cauza	Hotărârea din	Definitivă din
59474/11	BALAKIN	26/01/2016	26/04/2016
23755/07	BUZADJI	05/07/2016	Marea Camera
23393/05	CASTRAVET	13/03/2007	13/06/2007
72238/14	COTET	23/10/2018	23/10/2018
7753/13	CUCU s.a.	10/07/2018	10/07/2018
55792/08	FERARU	24/01/2012	24/04/2012
20289/02	GUTU	07/06/2007	07/09/2007

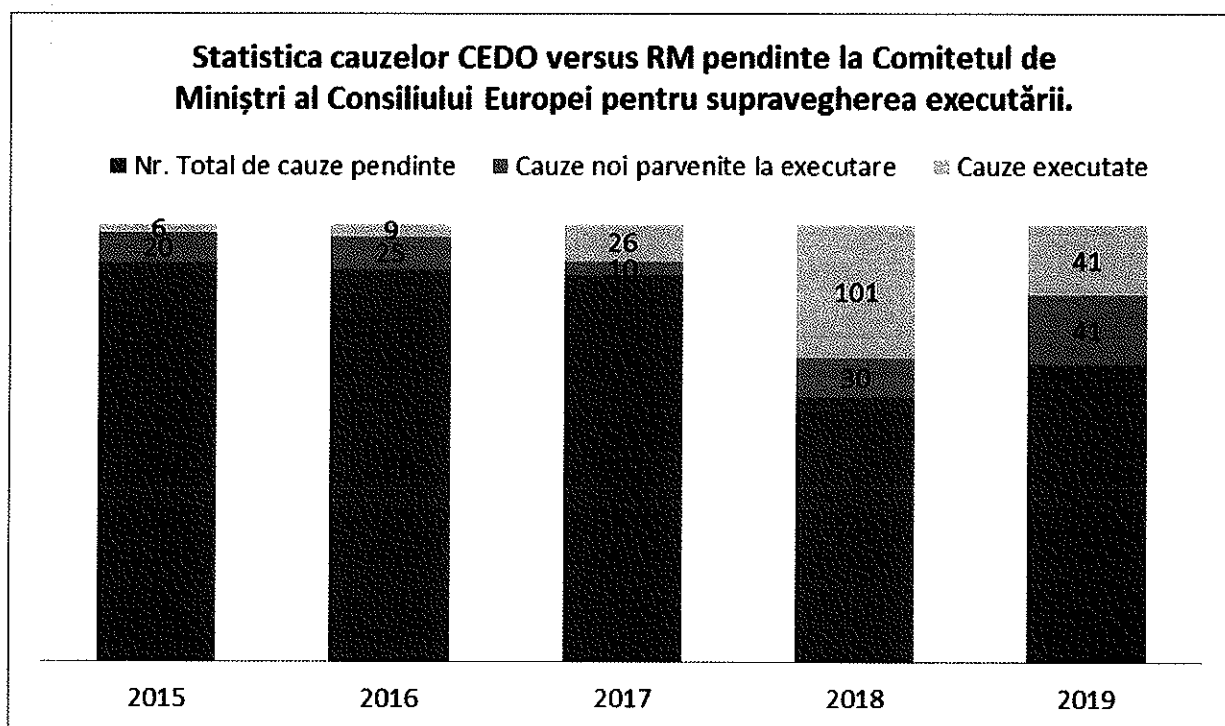
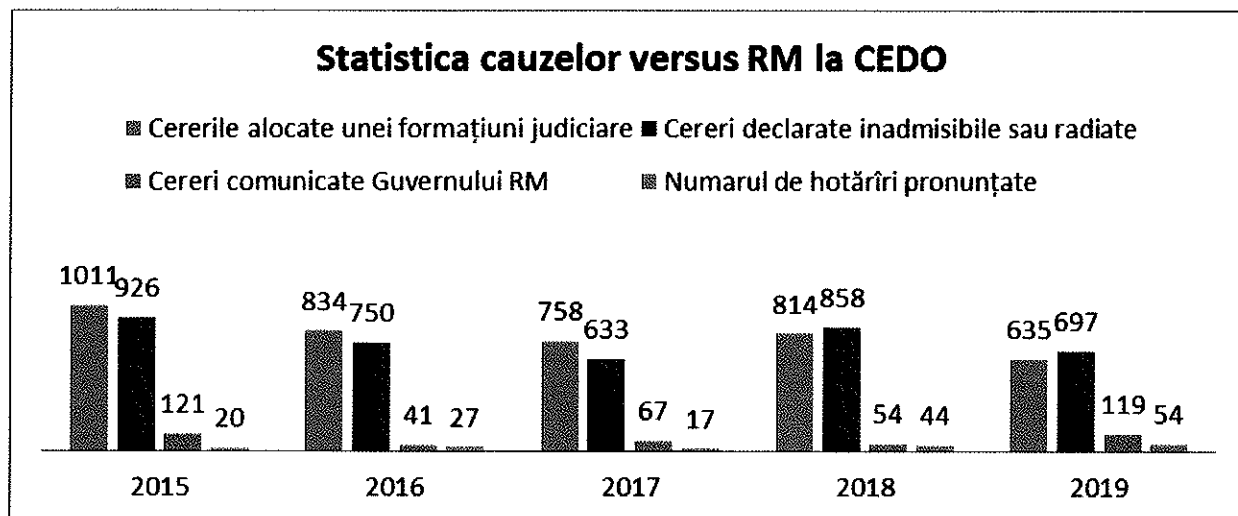
36988/07	IGNATENCO	08/02/2011	08/05/2011
13150/11	IURCOVSCHI ș.a.	10/07/2018	10/07/2018
50717/09	LEVINTA No. 2	17/01/2012	17/04/2012
43038/13	MĂTĂSARU AND SAVIȚCHI	10/07/2018	10/07/2018
14437/05	MODARCA	10/05/2007	10/08/2007
47306/07	NINESCU	15/07/2014	15/10/2014
50473/11	PAȘA	15/05/2018	15/05/2018
1649/12	RIMSCHI	13/01/2015	13/04/2015
20546/16	SECRIERU	23/10/2018	23/10/2018
52053/15	SIRENCO	15/01/2019	15/01/2019
35324/04	STICI	23/10/2007	23/01/2008
4834/06	STRAISTEANU ș.a.	07/04/2009 24/04/2012	07/07/2009 24/09/2012
34382/07	TRIPĂDUȘ	22/04/2014	22/07/2014
39835/05	TURCAN și TURCAN	23/10/2007	23/01/2008
679/13	VERETCO	07/04/2015	07/07/2015
3817/05	URSU	27/11/2007	27/02/2008

La 25 septembrie 2019, în cadrul Reuniunii nr. 1355 Comitetul Miniștrilor a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2019)239 privind închiderea supravegherii executării hotărârii CEDO în cauza *Genderdoc-M v. Republica Moldova*.

La 13 noiembrie 2019, în cadrul Reuniunii nr. 1360 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluțiile CM/ResDH(2019)303 și CM/ResDH(2019)304 privind încetarea supravegherii executării hotărârii în 5 cauze: *Litschauer v. Republica Moldova*, *Tiramavia S.R.L. și alții v. Republica Moldova* și *Pecotox-Air S.R.L. v. Republica Moldova*.

La 5 decembrie 2019, în cadrul Reuniunii nr. 1363 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH(2019)314 cu privire la încetarea supravegherii executării hotărârii în cauza *Oferta Plus S.R.L. v. Republica Moldova*.

DATE STATISTICE

CONCLUZII

Analizând jurisprudența CtEDO împotriva Republicii Moldova adoptată în perioada de raportare, putem conchide că încălcările Convenției stabilite de Curtea Europeană în perioada de raportare se referă preponderent la activitatea autorităților statului (instanțele de judecată și autoritățile administrației publice).

În scopul asigurării executării hotărârilor CtEDO și evitarea încălcărilor similare în viitor, Agentul guvernamental întreprinde toate măsurile ce rezultă din competența sa funcțională, atribuită prin lege, intensificând, în acest scop dialogul și colaborarea cu autoritățile publice centrale și locale, instanțele de judecată și organele de drept.

Cea mai mare dificultate în procesul de executare a hotărârilor CtEDO o constituie măsurile de ordin general, deoarece acestea presupun întreprinderea unor acțiuni complexe, deseori de durată, care sunt menite să pună capăt încălcărilor curente identificate de către Curte sau să preîntâmpine apariția unor încălcări similare urmare a modificării cadrului normativ și a practicii judiciare, astfel încât acestea să fie compatibile cu standardele stabilite de Convenție. Din aceste considerente, sarcina executării măsurilor de ordin general cade pe seama mai multor autorități și impune adoptarea de strategii, planuri și acțiuni pe un termen lung, unele dintre care necesită o voință politică și o atenție sporită din partea Guvernului.

Din aceste considerente, o prioritate în procesul executării hotărârilor CtEDO rămâne a fi intensificarea colaborării și implicării eficiente a autorităților statului în procesul de executare a măsurilor impuse de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților consacrate în Convenție.